
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Thiền Duyên và Đạo Duyên

<blockquote>Kalama xin tri ân bạn vuihtv ghi chép</blockquote>

[30/06/2020 - 10:13 - vuihtv]

Các vị để cái note riêng của Thiền duyên. Rồi tôi nói cho bà con nghe nó quan trọng đến mức nó chiếm một phần riêng trong đây và nó hơi rối nên tôi cũng không nhớ phải coi sách. Rồi. Các chi thiền nè. Tâm á là đối trị, Biết đối trị không? Đối trị cái gì?

1/ Tâm đối trị Hôn thụ (buồn ngủ). Tâm chứ không phải Trầm. Ai mà nói Trầm thì khỏi học đi, tới giờ này còn Trầm. Tâm là đối trị hôn thụ. Cái ông áo xanh hồi khuya ông không biết nhiều cái chỗ này ông phải ghi cho kỹ nè. Ghi xong về đốt ra trộn nước đường uống. Cái này quan trọng lắm tôi không có đùa.

Chi Tâm hôm qua mình nói rồi đó, đối trị Hôn thụ.

Tứ đối trị Hoài nghi.

Còn Hỷ đối trị Sân tâm, Tâm sân á. Có ông hòa thượng đó, trong chùa có cô hay gây lảm, gây gổ á, bữa đó có mấy cô Phật tử vô nói chuyện hòa thượng xong, giữa đám đông hòa thượng nói “ở đây ai có mua xe mà nhà không có parking gọi cô này nè, bởi vì cái sân cỏ rộng nhất chùa nè” nghe hiểu không? Ai mua xe mà nhà không có chỗ đậu á, gọi cái bà này nè. Ai cũng dòm hết tron mà bà cũng không hiểu nữa. “Sao vậy thầy?” “Sao vậy thầy?” “Bởi vì nguyên cái chùa này không có cái sân nào mà rộng bằng sân nhà cô hết” vậy mà bà bốt á. Giỡn vậy mà bà bốt á. Tôi hay kể bà con cái chuyện mà ông hòa thượng đối chuông á. Có nhớ không? Ông nói “Bà con cái chùa này tu hành như này chắc phải đối chuông” thì họ nói “Chuông được quá mà thầy”, thì Thầy nói “Không, Chuông lớn đánh nghe “boon” mà chuông nhỏ đánh nghe “chen”, Bon với Chen không có tu được, bây giờ phải đúc cái chuông khác, làm sao mà mỗi lần đánh nghe “buông” “buông” nó mới tu” nó nghe rồi nó không có gây lộn nữa. Ông giỡn giỡn vậy đó “Giờ cái chuông chùa này ám Phật tử ai cũng hư hết tron rồi. Chuông lớn thì bon mà cái khánh thì chen, bon chen bon chen”. Rồi. Hỷ nó đối lập tâm sân. Cái này quan trọng lắm nha. Tôi muốn quý vị. Tôi có quyền quên nhưng quý vị phải thuộc lòng. Bởi vì quý vị đâu có làm gì, đâu có cần nhớ nhiều, nhớ bấy nhiêu đây thôi.

Lạc đối trị Trạo hối. Còn Định đối trị Tham dục. Tham dục tức là đam mê trong vật chất, còn trạo hối là ray rút về những gì đã làm hoặc chưa chịu làm.

Năm chi thiền này rất là quan trọng. Rồi, xuống dòng, ghi cái note tiếp theo.

2/ Tâm bị tham dục giống như nước bị pha màu.

Tâm đang sân hận giống như nước bị nấu sôi. Mình có thể viết tắt có biết không?

Tâm bị hôn thụ giống như nước bị rong rêu.

Tâm bị trạo hối giống như nước bị gió thổi, giống như nước bị gợn sóng.

Tâm bị hoài nghi giống như nước bị chặn cá. Biết chặn cá không? Nó li ti li ti mà cả quợn cả quợn là chặn cá. Xong chưa? Chấm. Một thau nước bị 5 cái này thì không thể soi mặt được. Hiểu không? Thì cái Tâm bị ám bởi 5 triền thì mình cũng không thể soi rọi được gì hết.

Nhớ: Mỗi chi thiên đối trị cái gì? Tâm bị các triền cái chi phối giống gì?

Rồi, bây giờ học tiếp. ghi cái note thứ ba.

3/ Người bị tham dục chi phối, họ giống như người mắc nợ. Khoan. Người tham dục nhiều giống kẻ mắc nợ. Cô này học được mấy ngày rồi cô? Tôi hỏi có lý do, vì nếu mà học lâu thì cô phải chép lại bài, phải ghi chép nhiều lắm, nếu mới học ngày hôm qua thì khỏi chép. Có nghĩa là cô đã may áo dài rồi thì tôi kêu cô may thêm quần, còn này cô mới có cái xà lòn à, khỏi may. Không hiểu nói giờ không hiểu. Tôi đi học là tôi hỏi rõ ràng lắm. Cái em mà góp phần chen lấn thì tôi không cần quan tâm. Có cái thằng lính, ban đêm nó đi ghé nhà nhà quê nó ngủ qua đêm. Mà bà chủ nhà bà kẹo quá đi. Nó đói quá, nó gợi ý bà nó nói “Chiều vậy rồi bác ăn cơm tối chưa?” bà nói “Già, không ăn”. Hỏi bà lòng vòng lòng vòng bà không có lộ ra cái mối nào được để mời khách, thằng lính nó nằm ôm bụng cuối cùng đói quá chịu không nổi, nó nghĩ ra một cách. Nó nói “Bác cho con mượn cái nồi” mượn cái nồi đâu có tồn cái gì đâu, đưa cái nồi. Chả ra ngoài lu mức miếng nước vô, nước xong rồi ảnh mới hái mấy cái lá rau thơm ảnh bỏ vô. ảnh ném ném “ngon quá” trong ba lô ảnh có cái riu. Ảnh lấy cái riu rửa sạch dứt vô cái nồi đang sôi á, xong rồi mới “Ngon quá! Bác cho con xin nắm gạo nữa là tuyệt!” Có hiểu không? Bả cho nắm gạo. Ảnh nấu một hồi gạo nó như xong xuôi ảnh nói “cái này có xíu bột nêm là ngon á, tôm khô cũng được” Bả tò mò. Bả nghĩ cái nồi nấu có một chút mà ảnh kêu ngon, ảnh xin nắm gạo nữa, thì rồi xin chút tôm khô. Bả tò mò quá, bả cũng cho nắm tôm khô. Ảnh nấu xong thì ảnh rút cái riu ảnh rửa ảnh cất. Thì nó được nồi cháo rồi. Hiểu không? Thì nó mời bả ăn. Bả ăn tức quá, cả đời, cả đời mới được ăn cháo riu, “không ngờ cái riu mà đem nấu nó ngon như vậy”. Ảnh ăn xong ảnh nói “thưa bà không có riu cái gì hết á. Cháu xin bà gạo bà không có cho, thì cháu mới bày ra cái vụ dứt cái riu rồi rắc rau thơm đựng bà cho gạo rồi...” Bây giờ hiểu chưa? Ôm nhách mà lạnh ăn mặc chỉ mỏng lét vậy rồi ngồi run. Rồi. cái món cháo riu, giờ hiểu cái sâu sắc của câu chuyện đó không? Có nghĩa là khi ta bị thiếu thốn thì ta có nhiều cách xoay xở lắm. Khi mình biết Phật Pháp mình đỡ, mình ngồi thiền đỡ thì mình cách mình bỏ sung mấy cái đó. Hiểu không? Ví dụ bây giờ, ít ra mình muốn tu mà mình dốt quá thì sao. Nghe nói đâu có khóa thiền, có người họ mặc cảm họ nói tôi dốt quá tôi biết cái gì mà thiền. Sai. Cứ đi. Vô trong đó coi cái tên nào mà nó tốt bụng mình xáp vô mình hỏi. Hiểu không? “Thiền là sao vậy?” thì bà nói vậy, giống như mình có cái nồi với cái riu thôi, chớ mình không có cái gì hết. Hiểu không? Thì bắt đầu mình mới xin thêm nắm gạo, tôm khô đồ thêm, chớ còn mà xin bả nguyên nồi cháo đời nào bả cho. Có hiểu không? Cái sâu sắc của câu chuyện nó nằm chỗ đó. Ở đây nhiều người tưởng tôi kể chuyện tào lao. Chuyện đó nó rất là sâu. Cái chuyện mà mấy người hạn chế bằng cách trùm cái bao đó, nhiều người tưởng chuyện vậy, nhưng mà không phải đó là chuyện hiểu lắm. Mà trời ơi, nói gãy lưỡi, không có hiểu. Cái chỗ này mai một gọi là seafood center. Rồi.

Người tham ái nhiều giống như kẻ mắc nợ. Tại sao vậy? Nghe. Người mắc nợ chuyện quan trọng nhất phải làm là gì ta? Các vị có đồng ý với tôi là các vị thích càng nhiều thì càng vị phải làm đủ cách để mà thỏa mãn cái thích, đúng không? Vậy có giống mắc nợ không? Tự nhiên, trưa nắng vậy nè, một là đi làm hai là ở nhà, làm vườn, hoặc đi ngủ, hoặc ngồi thiền, hoặc coi sách sướng vậy không chịu. Mà nắng chang chang vậy, mà đi đậu xe vô cái mall nào đó bắt đầu, trời oi lục lạo thích lắm, mua được cái gì đó mừng lắm, về đâu có mặc, nhiều khi cái receipt, cái giá còn đó, treo trong closet, bữa sau đi nữa. Cái đó Phật tử họ nói cho tôi biết á chứ tôi đâu có mua. Cho nên người tham dục nhiều họ giống như kẻ mắc nợ. Ăn rồi cứ lo trả nợ. còn người tham dục nhiều, ăn rồi cứ lo tìm cách mà thỏa mãn cái thích của mình. Xong chưa?

Cái thứ hai, Người bị sân tâm nhiều giống người bị bệnh mất khẩu vị, bị loss appetite. Biết cái đó không? Tại sao? Tại sao người tâm sân nhiều giống như người bị mất bị loss appetite? bởi vì khi bị loss appetite thì mình ăn cái gì cũng không ngon. Còn cái người mà bực mình họ đi đâu cũng không có vui. Biết cái đó không? Hiểu không? Ví dụ này rất là sâu. Mà học giáo lý mình mới thấy, không học - uổng. Nhiều người họ nói, không học - khỏe. có thằng nhỏ 4 tuổi nó thấy má nó tập thể dục á. Nó hỏi má nó tập thể dục làm gì vậy mum? Má nói: Tập để khỏe, mày tập như mum này, mày quơ

quơ tay. Nó cũng quơ quơ tay nhảy nhảy hồi nó ngồi sụp xuống, nó nói “Khỏe quá”. Má nó nói “Mày tập nhiều đó mà khỏe gì?” Nó nói “Khỏe nhờ không có tập” Nó mấp ú à, cái chân nó có chút xú, nó quơ nó mệt quá, tay có ngán mà nó đâu có làm gì được. nó quơ hồi ảnh ngồi sụp xuống, má nó nói “Mày tập nhiều đó mà khỏe gì?” “Khỏe là giờ khỏi tập nữa” cái câu chuyện nó rất là sâu. Có hai cái khỏe, cái khỏe thứ nhất là nhờ mình siêng tập cho nên mình có sức khỏe nên mình khỏe, cái khỏe thứ hai là mình không làm gì hết cho nên mình khỏe. Mấy cái tào lao đó mà các vị biết tôi nhìn cái giống gì cũng thấy Phật pháp trong đó, còn các vị nhìn Phật pháp mà thấy Đời trong đó. Cõi kinh mà thấy tả cõi trời Đạo Lợi bắt đầu đi shopping, thấy trong đó nói chư thiên mặc áo đẹp á, rồi coi thấy kinh mà tả địa ngục thì chạy đi mua máy lạnh. Nó rầu lắm. Rồi coi kinh kể bà Visakha chạy đi mua nữ trang. Toàn là tầm bậy không à. Mà tôi lại khác, tôi đọc cái tầm bậy tôi thấy đạo trong đó. Còn quý vị đọc đạo các vị thấy tầm bậy trong đó. Tùy mình thôi. Cái đó có thiệt. Cho nên cái người mà tham dục nhiều thì họ sống giống người mắc nợ. Có đúng không cái đã? Thích tùm lum thì ăn rồi cứ lo trả nợ, trả cho cái gì? Trả cho cái mê thích của mình á. Thứ hai là cái người nhiều tâm sân, nhiều cái bất mãn thì họ sống giống như người bị bệnh mà mất cái khẩu vị. Không hiểu hả? tôi nhìn mất là tôi biết không hiểu. Cái người mà mất khẩu vị giờ cho họ ăn thịt rồng họ cũng không thấy ngon. Cho nên nhiều người bị bệnh họ cạo lưỡi có biết không? Còn cái người mà tánh hay sân si không có bao giờ họ vui hết á. Họ đi đâu họ nhìn, ra biển họ nói “mênh mông quá” lên núi họ nói “cao chóng mặt quá” vô rừng họ nói “rậm rạp quá” ra phố họ nói “ồn ào quá” đào lỗ nhét xuống dưới nằm mới yên á. Cái loại người đó tôi gặp rồi. Tôi đã gặp người đó bên Châu Âu. Cái gì cũng vậy hết. Bánh mì mà không có giòn thì nó nói “bánh mì giống cái nùi dẻ”, mà nướng giòn nó nói “ăn rớt tùm lum”. Chịu nổi không? Giòn á nó nói ăn rớt tùm lum mà không giòn nó nói giống cái nùi dẻ quý vị thấy chịu nổi không? Tức là cỡ nào nó cũng nói hết trơn. Rồi ném ném thì nó nói, lạt quá, mặn quá, có bữa nêm vừa nó nói “bữa nay khác hôm qua” cũng giận nữa. Có hiểu không? Là nó giận suốt mùa thu cách mạng như vậy. Cho nên người nhiều tâm sân giống như người bị bệnh mất khẩu vị. Ví dụ quá hay. Sẵn tôi nói luôn, người nhiều tâm sân mà đi tu thiên khó lắm biết không? Chỗ ở không vừa ý, khí hậu không vừa ý, thầy bạn không vừa ý, chỗ ngồi không vừa ý, muông nĩa không vừa ý, cái ly tách không vừa ý, đường kính hành không vừa ý, lên lạy phật nhìn cái tượng không vừa ý, cuối cùng chỉ có nước lên máy bay là vừa ý. Đi về, chứ học sao nổi. Mà cái loại người đó tôi gặp nhiều lắm. Quý vị thắc mắc sao tôi gặp nhiều, bởi vì tôi sống với người dung mà. Có ngày cái mặt nó giống như táo bón vậy đó. Nó giận nó bực đủ thứ chuyện. Cái loại đó mà gặp Phật chưa chắc họ vui, họ nói “hào quang chói quá!” Khổ vậy đó. Tới Phật họ cũng không tha nữa. Tới ngồi gặp Phật nói “hào quang chói quá!”

Cái người sống nhiều trong hôn thụ đó thì họ giống người bị giam trong ngục tối. Biết ngục tối không? Hôn thụ là gì? Hôn thụ là buồn ngủ nè, lười biếng, cái người mà bị giam trong ngục tối hình như họ lờ đờ đúng không ta? Hiểu chữ “lờ đờ” không? Cái người thấy trời xanh, mây trắng, nắng vàng active này nọ, còn có người họ sống nhiều với tâm dã dượi, thụ động, lười biếng giống như người bị nhốt trong nhà giam tối vậy đó. Hôn thụ á. Họ không thấy cái gì hết. Có hiểu không? Các vị về tự nhốt mình trong phòng là biết. Kỳ lắm. Nó kêu “tối như hũ nút” á.

Rồi, tiếp theo. Người bị trạo hồi là giống tâm trạng của người nô lệ. cái người bị trạo hồi nhiều thì tâm trạng giống người bị nô lệ. Có nghĩa là sao? Người nô lệ ăn rồi phải nhìn mặt chủ để mà, mặt chủ buồn vui, để mà liệu bề sinh hoạt, có đúng không ta? Có hiểu cái đó không? Có nhiều người nói Con chưa làm nô lệ con không biết, là cách nói tào lao. Có nhiều chuyện mình không cần trải qua mình cũng biết. Mình đâu có cần cụt tay mình cũng biết cái người cụt tay nó khổ, đúng không? Như có một lần, một phóng viên ở New York thấy một thằng cụt tay mà nó nhảy tung tung hỏi anh có gì vui? Nó nói “Ngựa gãi không được, vui cái gì!” Thật ra đó là câu chuyện cười, chứ sao không biết. Có nghĩa là người họ bị sống trong tâm trạng ray rút ăn năn mấy chuyện cũ cả đời là giống như người nô lệ. Hiểu không? Mỗi lần nhớ câu chuyện cũ lòng không yên, cứ ray rút, tại sao chuyện đó mình không chịu làm? Tại sao mình lại làm chuyện đó? Tại sao mình lại nói câu đó? Tại sao câu đó mình không chịu nói? Tại sao mình lại có suy nghĩ như vậy? Tại sao chuyện như vậy mà mình không nghĩ ra? Hiểu không? Suốt ngày giống như người nô lệ sống phải nhìn mặt chủ, còn cái tên này, nó suốt ngày nó sống ray rút bởi những ám ảnh. Mà tôi nói rồi, lỗi lầm cũ mình chỉ nên nhớ để

xem nó là bài học rút kinh nghiệm thì là tốt, nhưng nếu mình nhớ chuyện cũ, vết thương lòng tiếp tục rỉ máu thì không nên. Hiểu không? Quên được thì quên. Hiểu hả? Nhớ để mà rút kinh nghiệm thì tốt, còn nhớ để mà ray rứt thì không nên, để mà chảy máu vết thương lòng thì không có nên. Mà nói vậy, nhiều người họ không có hiểu, họ không phân biệt được hai chuyện đó. Họ không phân biệt được cái chuyện: Lấy lầm lỗi làm kinh nghiệm và lấy lầm lỗi làm vết thương, họ không phân biệt được chuyện đó. Các vị có làm được chuyện đó không? Được chứ. Số bà số khổ. Nói số khổ tôi nhớ cái chuyện cái bà coi bói, “Trời ơi, tôi khổ quá, Thầy coi bao giờ tui bớt khổ”, nói “bà mười năm nữa mới hết khổ”, bà nói “lúc đó tui giàu hả?” Bà nói “không, lúc đó bà quen rồi”. Cho nên, có hai trường hợp bớt khổ: Một là nó sướng hơn, là bớt khổ. Trường hợp thứ hai, khổ hoài nó quen cũng bớt khổ. Lạ lắm. Tôi gặp mặt quý vị là tôi muốn giỡn à. Các vị đã làm thay đổi tôi các vị có biết không? Nhiều khi tôi cũng ray rứt là tại sao tôi đã quen với những người mà tôi đánh mất cái tôn nghiêm của tôi.

Rồi, tiếp theo. Người sống nhiều với hoài nghi thì họ giống như kẻ bị lạc đường? Người lạc đường thì sao ta? Khổ lắm, không biết quẹo đâu. Tôi nhớ có lần ông Socrates ngồi bên lề đường, có cái ông đi ngang ông hỏi “ở đây ra chợ bao xa?” Socrates không trả lời. Hỏi thêm câu nữa, tưởng socrates điếc “Ở đây ra chợ bao xa?” ông thấy bực bội, ông đi. Ông đi được mấy bước, Socrates quay lại nói “Khoảng nửa tiếng”, Hỏi “sao hồi này không nói”, nói “Tôi phải coi ông đi nhanh hay chậm tôi mới nói được”. Có hiểu không? Thấy có thằng chặn trâu nó ngồi bên bờ suối, Ngài hỏi “đây qua bên suối sâu không cháu?” nó nói “cỡ này” ông thấy lạ lắm ông không tin, ông bước xuống, nó tới cổ ông, ông nói “sao mà cháu gạt bác” thì nó nói “ông nhìn con vịt coi, tới đây à” Có hiểu không? Nên nhiều khi mình không nên tin con mắt của mình. Có nhiều người hỏi tui “Su con học Pali chừng nào đọc được” tôi mới nghe câu chuyện đó, tui coi cô học kiêu nào, chứ cái mặt cô này giờ chắc hai chục năm á. Hiểu hả? Chậm quá.

Như vậy thì mình đã học mỗi triền cái nó có tác dụng như thế nào trong cái đời sống tâm linh của mình. Đúng không? Xin lỗi, Chi thiên nó đối trị với triền cái nào, mà triền cái là năm cái phiền não căn bản của chúng sinh. Căn bản là sao? Căn bản chữ căn có nghĩa là gốc, bản có nghĩa là gốc, căn bản có nghĩa là cái thấp nhất đúng không, là cái nền đó. Căn bản là cái nền. Mà tại sao gọi phiền não nền? Bởi vì năm phiền não này là năm phiền não dành cho người thấp nhất mới có, chứ người cao cấp họ không có cái này, họ có cái khác. Sẵn nói ở đây, tôi phải nói thêm một chuyện động trời nữa. Đó là, ngày ta chưa biết Phật pháp, ta chỉ biết trốn khổ tìm vui, biết chạy theo cái gì mình thích và chối bỏ cái mình ghét. Đúng không? Khi mình biết đạo ba mớ rồi, thì mình chỉ đi theo cái thiện và bỏ cái ác đúng không? Nhưng mà theo một chút nữa thì mình thấy ra rằng, có những điều mà trước đây mình thấy là thiện thì bây giờ mình vượt qua nó để đến một điểm khác cao hơn. Hiểu hả? chứ còn cái người mà hạ căn độn trí là họ làm được cái gì hay hay là cả đời họ ôm chặt lấy nó. Khi mình ôm chặt cái gì thì mình không thể đi xa được. Đúng không? Khi ta thử nắm chặt một thứ thì cái ta có được chỉ là trong nắm tay. Và hãy nhớ câu thần chú này:

“Cái trong nắm tay luôn nhỏ hơn cái trong vòng ôm. Mà cái trong vòng ôm luôn nhỏ hơn cái trong tầm mắt. Mà cái trong tầm mắt luôn nhỏ hơn cái trong suy nghĩ.” Có hiểu không? Cái số đất, cái số nhà đất, cái diện tích đất mà tôi mua được trong tầm mắt nó hẹp hơn cái diện tích đất mà tôi có thể nghĩ đến. Tôi có thể mua tới 5000 mẫu ở 5 châu đúng không? Còn đàng này cái số đất tôi có thể mua trong tầm mắt nó ít hơn đúng không? Như vậy thì “Cái trong nắm tay ít hơn cái trong vòng tay, cái trong vòng tay ít hơn cái trong tầm mắt, cái trong tầm mắt nó ít hơn cái trong đầu” mà cái đầu đưa nào suy nghĩ nhiều, rộng thì nó lại nhiều hơn đưa suy nghĩ ít. Đúng không? Thì lúc đó quý vị mới thấy “à thì ra đó giờ mình khoái cầm không” Hiểu không? Nó rất là quan trọng. Cho nên, Bồ Tát á, Bồ Tát muốn thành Phật tử á, Bồ Tát có những cái đặc điểm rất là xuất sắc sau đây. Thứ nhất, Bồ Tát đã được thọ ký có 3 đặc điểm:

Thứ nhất, là Bồ Tát luôn luôn hướng tới cái tốt hơn, a better world. Bồ Tát luôn luôn hướng tới better world. Cái này rất là quan trọng. Tại sao quan trọng? Bởi vì người tầm thường nó được cái gì là nó khư khư cái đó, có hiểu không? Nó thấy cái đó là số 1 nó không có đi xa được. Người bình thường có tiền nghĩ là số một. Bồ Tát nói “Không. Có tiền không có bánh bằng dám đem tiền cho”. Hiểu không? Có tiền không có sang bằng dám cho tiền. Hiểu không? Cái đầu Bồ Tát nghĩ như vậy.

Rồi khi Bồ Tát bỏ thí, Bồ Tát nghĩ “có cái nó hơn cả bố thí”. Bố thí là cho tài sản, bây giờ buông hết để đi xuất gia là cho cả cuộc đời, bỏ cả cuộc đời hiểu không? Chưa hết, bỏ cái khó bỏ đó là bỏ cả những cảm xúc riêng tư. Trước đây thích này ghét kia, bây giờ Bồ Tát bỏ luôn, Bồ Tát làm cái khó làm, cho cái khó cho, nhịn cái khó nhịn nên Bồ Tát sau này thành Phật được cái khó được. Còn mình thì cho cái khó xài và nói cái khó nghe nên trở thành người khó ưa. Có phân biệt được mấy cái khó này không? Cho cái khó xài là sao? Cho đồ dỏm không à. Rồi nói cái khó nghe, nói xóc họng không à. Rồi ra người này ra người kia. Rồi trở thành người khó ưa. Cho nên sáng không ai tới hết. Cái đặc điểm của Bồ Tát đầu tiên là Luôn luôn nghĩ tới cái tốt hơn, để lìa bỏ con người cũ của mình. Có hiểu không?

Cái thứ hai của Bồ Tát là gì? Bồ Tát là người có khả năng buông bỏ rất tốt. Đây là một cái khả năng mà người bình thường khó mà có được: Khả năng buông bỏ. Mà cái thứ nhất, cái thứ hai nó có quan hệ với nhau không ta? Có quan hệ không? Khi mình muốn hướng tới cái tốt hơn thì mình phải có khả năng buông bỏ cái cũ. Hiểu không? Mà đa phần chúng ta không có khả năng này. Thấy đồ đẹp thì muốn tha về nhưng không có khả năng liệng cái đồ rác. Có cái này không ta? Tôi thấy hình như hơi nhiều. Thấy ba cái tượng Phật Phúc Lộc Thọ pha lê muốn tha về, ba cái hộp bánh Tây bằng sắt á, để đó, giấy báo cũ, để đó, giày dép cũ để đó, mà Gucci Chanel vẫn mua về phặp phặp phặp phặp mà mang rồi, mang banh đôi dép rồi mà cái hộp không dám dzục. Tôi thấy hơi bị nhiều. Cho nên Bồ Tát thì khác. Bồ Tát luôn nghĩ tới cái tốt hơn nhưng mà Bồ Tát cũng có cái gan bỏ đi cái cũ. Hiểu không? Bởi vì Chúng ta nhớ thế này, Đời sống chúng ta toàn bộ đời sống chúng ta chỉ nằm trong hai động từ “thêm” và “bớt” thôi. Có hiểu không? Để muốn khỏe thì ta nên thêm một số và bớt đi một số. Khỏe á. Nhan sắc cũng vậy. Muốn cho nó đẹp thì mình nên thêm một ít cái gì đó và bớt đi một ít cái gì đó, có đúng không ta? Bớt cái gì để đẹp? Nhang, mụn rồi ba cái đời mỗi bớt nhưng mà dzộng ba cái phần son dũ đội vô. Rồi thân thể mình từng xẻo chỗ nào cần phình chỗ nào cần tóp thì thêm bớt đúng mức cho nó đẹp, hiểu không? Cái đó gọi là lãng tri hay từng xẻo. Còn nếu xài cái từ nôm na gọi là “lúc lắc”, bỏ lúc lắc á. Rồi. Như vậy thì Bồ Tát phải có khả năng đó. Khả năng, Một là khả năng luôn luôn hướng tới cái tốt hơn, thứ hai là phải có khả năng lìa bỏ cái không cần thiết. Và, cái thứ ba, là Bồ Tát luôn luôn phá nát tất cả những cái gọi là vách ngăn. Bồ Tát không có chấp nhận vách ngăn. Bồ Tát đã được thọ ký á, có điểm đặc biệt đó, Bồ Tát không có chấp nhận vách ngăn. Có biết vách ngăn không ta? Vách ngăn là gì? Từ cái đời sống của một người hướng dục, Bồ Tát thấy năm thứ vật chất đó là vách ngăn, Bồ Tát bỏ đi tu thiền, đác sơ thiền. Bồ Tát thấy Sơ thiền nó không phải là số một, Bồ Tát bỏ cái sơ đó Bồ Tát lên cái nhị. Hiểu không? Và cuối cùng đác tới Phi tướng phi phi tướng, Bồ Tát vẫn thấy đây là vô ngã, vô thường, tại vì chưa đủ duyên chứng Phật thì Bồ Tát đành phải chấp nhận cái đó thôi. Chứ trong lòng Ngài vẫn hiểu cái này không phải là cái tốt nhất. Hiểu không? Đó là nói về Thiên Định. Nói về học. Bồ Tát khác mình ở chỗ là Bồ Tát không bao giờ thấy học như vậy là đủ. Có hiểu không? Còn mình thì khác, mình thì “vậy giỏi rồi” đi đâu nghênh ngang nghênh ngang. Bồ Tát thì không. Bồ Tát suốt đời là người học trò rất là hiếu học. đầu bản thân Ngài là bậc Đại sư của thiên hạ, nhưng đối với riêng Ngài, Ngài luôn tự thấy mình là một người học trò hiếu học thôi. Hiểu không? Có hiểu cái vách ngăn đó không? Có nghĩa là không có giam nhốt mình trong cái. Nãy nói về Thiên, giờ nói tới kiến thức, cái thứ ba là Đức hạnh. Bồ Tát không bao giờ tự nhốt mình trong một cái sự hài lòng nào hết. Câu thứ ba, viết như vậy: Bồ Tát không bao giờ tự nhốt mình trong một cái sự hài lòng nào hết, về đức hạnh, về thiên định, về trí tuệ, về kham nhẫn, về kiến thức Bồ Tát không có tự giam nhốt mình vào bất cứ một thành tựu nào hết, bất cứ một sự hài lòng nào hết. Và cái cuối cùng, liên quan tới tình cảm. Các vị có đồng ý với tôi, tất cả chúng ta đều bị giam nhốt trong thế giới tình cảm không? Mình chỉ thương được người thân của mình thôi. Có không ta? Mình chỉ thương được tám thân của mình, gia đình mình, người thân của mình, và phía trên đó mình bị nhốt cái gì? Ví dụ như đàn ông chỉ thích người đẹp thôi. Người đàn ông chỉ thích người khác phái thôi. Còn mấy anh đồng tính ảnh chỉ khoái người nào một phe với ảnh thôi. Hiểu không? Nhưng Bồ Tát thì không. Bồ Tát không có giam nhốt mình trong tình cảm. Có nghĩa là Bồ Tát không có dừng lại ở tình cảm gia đình, tình cảm dân tộc, đất nước, đồng hương, đồng chí, đồng bào, hiểu không? Mà đối với Bồ Tát, tất cả ai cũng là người dễ thương và đáng thương hết. Hiểu không? Người tốt là người dễ thương mà người xấu là người

đáng thương. Thánh Gandhi nói: Điều xấu là cái đáng ghét nhưng người xấu là người đáng thương. Có hiểu không? Hate the sin but love the sinner, có biết chữ đó không? Hãy ghét điều xấu nhưng hãy yêu người xấu. Trên đời này người xấu là người đáng thương và người tốt là người dễ thương. Như vậy trong cái nhìn của một vị Bồ Tát tinh thương của Ngài không bị vách ngăn. Như vậy thì, kiến thức đối với Ngài không có vách ngăn, Thiên Định không vách ngăn, Đức hạnh không vách ngăn và tình thương không vách ngăn. Đó là đặc điểm của Bồ Tát. Các vị có nhớ được ba cái đó không?

Một, là luôn hướng tới cái tốt nhất.

Hai là khả năng buông bỏ rất tốt.

Ba là luôn xóa bỏ mọi vách ngăn.

Ngài là như vậy đó. Nói tới Bồ Tát phải là countless, unlimited. Đó là Bồ Tát. Tinh thần đó gọi là tinh thần A-di-đà ở nghĩa nguyên thủy. khổ thay, nhiều người không hiểu cái này, họ bèn hiểu A-di-đà là somebody, somewhere. Hiểu không? Cái đó là sai. Chữ A-di-đà phải hiểu như vậy đó. Và một chữ nữa, đó là khi mình niệm Phật mình có nghe chữ “Mô Phật” không? Các vị có nghe người ta niệm “Mô Phật” không? Là niệm một Đức Phật, mà Namo Buddhnam đó là Con xin đánh lễ tất cả chư Phật. Hiểu không? Cái chữ “Mô Phật” nó có hai cách viết: có nghe chữ “Mô Phật” không cái đã. Cái chữ “Mô Phật” có hai cách viết, có hai cách hiểu: Namo Buddhaya là con xin đánh lễ Đức Phật này nè, Phật Thích Ca Mâu Ni nè, namo buddhaya, nhưng mà Namo buddhanam là con xin đánh lễ hết, tót tòn tụt tất tẩn tất. Hiểu không? Đó là một. Cho nên, có một vị hòa thượng ngoài Huế đó, Phật tử vô gặp hòa thượng nói “Mô Phật”, Hòa thượng nói “Phật mô?” rất là hay. Bởi vì “Mô Phật” hòa thượng hỏi “Phật ở đâu” có nhiều người không hiểu tưởng hòa thượng giỡn, còn nói “con chào hòa thượng, hòa thượng chọc con” hòa thượng nói “không, Phật mô” thì “Phật trên bàn thờ” “Sai, Phật mô là khi nào trong lòng con nó có cái thiện niệm thì Phật có còn thiện niệm mắt có là Phật niết bàn” hiểu không? Con chào thầy mà trong lòng con có Phật không hay là Phật niết bàn rồi. Có hiểu không ta? Cho nên nói “Mô Phật”, cái hỏi “Phật mô?”. Từ đó về sau đó là một pháp môn rất là nổi tiếng, và mọi người đồn với nhau là “Mô Phật” niệm không hay bằng “Phật mô?” có hiểu cái ý nghĩa đó không? Nó sâu dữ lắm, rất là sâu, vô cùng vô cùng sâu. “Mô Phật” chỉ là con lạy Phật, nhưng “Phật mô?” là Phật trong lòng con hiện giờ ở đâu? Có hiểu không? Cho nên, cái chữ niệm Phật, cái chữ “Mô Phật” có hai từ: “Mô Phật” mà là Namo Buddhaya là con xin lạy một vị Phật. mà “Namo buddhanam” là con lạy hết, con lạy hết tất cả chư Phật. Cho nên, từ đó mới ra cái câu niệm này “Namo Amitabuddhassa hay là buddhaya” thứ hai là “Namo Amita buddhanam”. Khi nào mà niệm “Namo amita buddhassa” hay là “Namo amita buddhaya” nó có nghĩa là con xin lạy ông Phật Di Đà cõi Tây phương á, hiểu không? Nhưng khi niệm “Namo amita buddhanam” là con xin lạy vô lượng Chư Phật, vì amita có nghĩa là “countless” mà người ta không biết cái này, người ta bèn cứ “amita” không à. Họ tưởng là có một bậc tên là Amita mới đui á. Hiểu không? Do cái nhận thức của mình. Bây giờ hiểu chưa? Bây giờ ôn lại nha. “Namo buddhaya” là con xin lạy một Đức Phật này nè, Đức Phật Bổn sư của con á. Mà khi “Mô Phật” mình dịch số nhiều “Namo Buddhnam” là con xin lạy hết ba đời mười phương, con lạy sạch sành sanh không có sót ai hết. nha. Rồi qua tới niệm A-di-đà. “Namo amita buddhaya/ buddhassa” có nghĩa là con xin lạy cái Đức Phật Di Đà mà ở cái cõi Tây Phương mà cách ta là mười vạn ức sa bà, mười vạn ức thế giới về phương tây nhớ không, có nhớ cái vị tiếp dẫn đạo sư đó không? Khi mình niệm câu này là mình chỉ lạy một Phật đó thôi, mà Phật đó thì chỉ có Phật giáo Bắc truyền, Phật ra theo nguyên thủy là symbol không phải somebody. Có hiểu symbol với somebody nó khác nhau như nào không? Hiểu hả? Bởi vì symbol là nó là personalization for something, stands for something. Ok? Rồi cái “Namo amita buddhanam” là con xin đánh lễ vô lượng chư Phật. Chư Phật nhiều tới mức đếm không được. Nhưng mà nó xui là bà con không có được học kinh điển gốc. Bà con cứ đi vòng vòng vòng vòng bên ngoài uống nước cặn ăn cơm nguội mà nói thì giần, mà nhiều người rồi đây sẽ muốn du đấng chém tôi, tại vì tôi phanh phui mấy cái này ra nó hết linh rồi. người ta gọi là giải thiêng và giải ảo đó. Có nhiều cái chuyện mà mình, chẳng hạn như ngày xưa có những cái chùa bên tàu lâu lâu tưng tiền, chùa quê đó, thông báo là: “đêm qua trụ trì nằm mơ Phật báo là ngày mai Phật hiện trước chùa” ta nghe ta tò mò lắm. Thì đêm đó, ông trụ trì ông mới lấy đậu nành ông ngâm nước rồi ông bỏ

vô cái bao, ông chôn xuống đất rồi ông để cái tượng phật lên ông lấp lại. Thì ông canh đúng cái ngày mai đậu nành nó nở nó đội cái tượng phật lên. Trời ơi, cả làng ra nó lạy nó lạy. Nó lạy xong rồi ông đem đậu nành lên đem giá ông quất. Có hiểu cái đó không? Quất là ăn á. Tại vì giá đậu nành mà. Mà hồi xưa ngu đâu có biết. Thì a là, hiểu không? đậu nó ngâm nước, xong nó bỏ cái bao chôn dưới đất, rồi nó để tượng phật nhỏ lên rồi phủ đất lên. Thì đúng, nó đã canh rồi, nó đã canh tầm mấy giờ là tượng phật nó ra khỏi đất, rồi mấy giờ nó trồng. Rồi cứ như vậy nhiều năm cứ đồn là chỗ đó linh lắm. Không có linh cái gì hết. Do mình thôi. Hoặc là các vị thấy có những người mà nước sôi mà họ đem họ chọc cái tay vô á, hoặc là họ đã bôi cái gì đó, hai là nước đó họ đã bỏ cái dung dịch gì vô trong đó, thấy nó sôi vậy thôi chứ thọt tay vô không có sao. Nhiều người họ không biết, rồi cứ đồn thôi. Mà ngày hôm qua tôi nhớ tôi có giải thích chữ miracle, tôi thấy bà con mặt đơ đơ tôi buồn lắm, vì chữ miracle đạo phật nó hay dữ lắm. Miracle là phép lạ. Một, là cái chuyện đó lẽ ra không thể có mà nó lại có. Đó là phép lạ. Lẽ ra thì chuyện đó không thể có mà nó lại có thì là phép lạ. Thứ hai, lẽ ra chuyện đó phải có nhưng mà nó không có, đó cũng là phép lạ, hiểu không? Mà người ta cứ đi tìm cái đầu tiên không à. Người ta cứ đi kiếm cái mà lẽ ra chuyện đó không có mà nó lại có. Họ thích phép lạ đó hơn. Hiểu không? Bây giờ thấy người đó đi trên nước, đi trên lửa, nhưng mà họ quên một chuyện rằng có trường hợp thứ hai. Có miracle đó là cái chuyện đó lẽ ra đã có nhưng mà nó không có xảy ra gì hết, thì cũng là một cái hay. Mỹ nó có câu thể này “no news is good news” (đôi khi không có tin tức gì hết chính là tin tốt). có biết cái đó không? No news is good news. Yeah. Hiểu hả? lâu quá không nghe con nó báo gì hết, ít nhất là biết không có chuyện gì. Còn đang này nửa đêm hai giờ nó reng cái là thấy mẹ nội luôn á. Thằng Tèo nào cũng phải teo. Trong khi á, như tôi với sư huynh tôi, anh em tôi rải tầm lum hết. Tôi có mấy người thân trong nước nè, tôi có sư huynh tôi bên Texas, Houston tôi có một người sư đệ, em ruột á, Florida, mà tôi ở bên châu âu, mà tôi không thấy có tin tức gì hết, tôi nghĩ là ok. Nhưng mà tôi sợ nhất kỳ đó thầy mất tôi đang ở bên Miền Điện, không có internet, cái thời đó nó nản lắm, tôi lên tới trên núi kyaiktiyo tôi mới vô được cái wifi, mở ra tôi mới thấy đề là “Sư ơi, thầy mất rồi!” Tôi thấy cả chục cái email vậy. Cho nên, nhiều lúc mình sống trong đời á, mình thấy “No news is good news”. Chưa hết, tôi nói, ngày tôi còn trẻ, tôi rất sợ những cái ngày mà thức dậy tự nhiên chán chường không biết đi đâu, làm gì, với ai. Hiểu không? Lâu lâu tự nhiên nó... nhưng mà lớn lên tôi mới thấy, những ngày vô vị là những ngày vô sự. Tôi nói tiếng Việt có hiểu không? Tôi nói tiếng Miên nhé. Những ngày vô vị lại là những ngày vô sự. Đến một tuổi nào đó, mình thèm được cái vô vị đó. Là vì “no news is good news”. Bậc A la hán an lạc hơn mình là vì sao? Là vì mình muốn tìm cái good news, mình sợ cái bad news. Mà cái good thường ít hơn cái bad đúng không? Cho nên không được cái good news thì mình buồn mà bị cái bad news thì mình khổ. Còn vị A la hán thì không có gì là tốt hết. A la hán không có thích tìm cái good mà không sợ cái bad nên A la hán lúc nào cũng cười. Tôi rất là thích một câu định nghĩa của Bắc Tông, của người Tàu về bức tượng Bồ tát Di Lạc bụng bự: “Đại phúc năng dung, dung thể gian nan dung chi sự - Từ nhân thường tiếu, tiếu thể gian khổ tiếu chi nhân” Đại phúc là bụng bự, phúc là cái bụng, tâm phúc á, Đại phúc năng dung, dung thể gian nan dung chi sự = Bụng bự để chứa những chuyện đời khó chứa ; Từ nhân là gương mặt hiền, từ nhân thường tiếu là gương mặt hiền luôn luôn cười, “tiếu thể gian khổ tiếu chi nhân” cười vào những chuyện đời đáng cười. Nhờ hai cái câu đó tôi mới thấy cái tượng bụng bự ý nghĩa quá. Tôi đọc lại nha: Bụng bự để chứa những chuyện đời khó chứa, Miệng luôn cười để cười những chuyện đời đáng cười. Đó là tiếng việt, còn chữ hán “ Đại phúc năng dung, dung thể gian nan dung chi sự - Từ nhân thường tiếu, tiếu thể gian khổ tiếu chi nhân” tức là, cái mặt hiền lúc nào cũng cười cười vào những kẻ đáng cười. nó hay đến mức mà, nếu các vị hỏi tôi trong nhà chung cái tượng ông bụng bự đó với treo hai cái câu này thích treo cái này, tôi khoái hai cái câu này hơn. Có hiểu không? Vì hai câu này ý nghĩa nó hay. Giống như là “nhìn một chuyện thì muôn sự lành. Lùi một bước thì trời cao đất rộng” còn vô nhà nhìn thấy Phúc Lộc Thọ tôi thù hơn là thấy..., ghét lắm. ngày xưa tôi là tác giả của một cái câu rất nổi tiếng mà bây giờ người ta đã quên Trầm rồi. Tôi là tác giả câu chúc ngày xuân là “ Ý như vạn sự”. Giờ ta xài riết rồi người ta không còn kể đến tôi. Có nghĩa là : Vạn sự như ý là chuyện impossible. Nhưng mà Ý như vạn sự là maybe. Có nghĩa là sao, Vạn sự như ý là muốn gì được nấy. Còn « Ý như vạn sự » là Chuyện đời tới đâu mình cũng thấy ok.

Xong chưa ? chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai là tôi không thích cái câu “happy birthday” mà tôi thích cái câu “happy bad days” có nghĩa là vui được trong cả những ngày tệ nhất, còn cái ngày sinh nhật nó có cái khi mốc gì mà vui. Cái ngày đó là ngày chường cái mặt mình ra cuộc đời đau thương này. Cái ngày đó là ngày mà má mình bả rặn banh xác. Người Đài Loan họ gọi cái ngày Vu lan là ngày mẫu thân nạn, tức là ngày mẹ mình gặp nạn. Ngày mà mẹ mình vượt cạn, ngày mà mẹ mình thập tử nhất sinh, ngày mà mẹ mình đối diện ở quỷ môn quan. Biết quỷ môn quan không? Cái ngày đó có khi gì mà ăn mừng. mà cái ngày đó, cái người mà đáng tặng quà là mẹ của mình chớ không phải là mình, mà cứ đề ra mình mà tặng hoài. Bà già là bà đáng để tặng vì cái ngày là ngày bả rặn. cái ngày đó là ngày bả vượt nạn, cái ngày đó là ngày bả chịu nạn và vượt cạn, hiểu không? Chuyện nhỏ xiu mà không hiểu. Sáng nay tôi nó cái gì mà đi quá trời xa vậy ta? Tôi giảng cái gì mà tôi đi tới đây vậy? Tôi giảng về năm chi thiên, phải nói vậy đó. Khô quá. Hỏi “mình ở đâu tới đây” “ở ngoài thêm” bả ăn mới vô. Bữa nay mình ăn gì vậy cô Tâm Uyên. Bữa nay mình ăn cơm hay ăn bún cô? Ở bên Tây có thằng nhỏ đó, má nó mời chur tăng về nhà, má nó dọn cơm chur tăng sẵn hỏi nó luôn: “Tèo, con ăn đĩa hay ăn chén. Nó nói “con ăn cơm”. Có hiểu không? Tức là nó không hiểu chữ “ăn” đó. Vì bình thường là má nó làm cho nó một tô, bữa nay có chur tăng thì má nó dọn đĩa, thì sẵn hỏi nó bữa nay mày ăn cái gì. Nó đi đong đong đong đong nó nói “bữa nay con ăn cơm” nghĩa là nó nghĩ mấy ông khách ăn đĩa không à. Rồi. Sở dĩ mình phải quay lại Thiên duyên vì ngày hôm qua tôi phải đi tìm cái này cho bà con ghi đề từ nay về sau, nghe nói đến chi thiên là bà con hiểu tất tẩn tẩn tẩn tẩn. Hiểu không?

Nhớ cái này. Giờ ôn lại nha.

46:47

[01/07/2020 - 02:12 - vuihtv]

Cái Tâm là nó trừ gì đó Hoài Nghi, mà Tứ thì trừ cái Hôn Thụy. Rồi cái gì. Hỷ thì từ Sân, phải không, Lạc thì trừ Trạo hối, Định thì trừ tham dục, đúng không? Rồi gì nữa? Tâm bị tham dục thì giống như nước bị pha màu. Tâm bị tâm sân nhiều thì giống như nước sôi. Tâm bị hôn thủy nhiều thì giống như cặn cặn, Tâm bị phóng dật giống như nước bị gợn sóng. Phải không? Đại khái như vậy. rồi người mà bị tham dục nhiều thì giống như người mắc nợ. người sân nhiều thì giống như người mất khẩu vị. Người trạo hối nhiều thì giống như nô lệ. Người hôn thủy nhiều thì giống như người bị nhốt trong nhà ngục. Người hoài nghi nhiều giống như kẻ bị lạc đường, đúng không? Hiểu há? Nên kiếm cuốn này, sáng nay lúc 5h sáng có người Việt Nam họ gọi cho tôi, họ nói rằng có một số sách của tôi trong đó có cuốn này đang rất là hút ở Sài gòn, có một nhóm họ muốn in lại, và có một nhóm họ đưa ý kiến là không có in lại mà photo màu. Mới 5h sáng nay.

Bây giờ ôn lại Đạo duyên là gì, thì tôi ôn lại một câu mà tôi nói hoài: Mỗi phút trôi qua, dầu muốn dầu không ta cũng đang kín đáo, âm thầm có mặt trên một con đường dẫn về đâu đó. Nhớ không? “dầu muốn dầu không” nên gạch dưới từ đó. Có nghĩa là, giờ tôi đâu có nghĩ chuyện tu hành, tôi đâu có nghĩ chuyện ác ôn, mà trong khi tôi ngồi tôi chơi, thật ra ngay cái lúc tôi ngồi tôi chơi là tôi đang âm thầm kiến tạo một lối về cho tôi trong kiếp sau, còn chuyện về đâu đó thì tùy cái nội dung của giây phút mà tôi sống. Hiểu không? Trong kinh nói rất rõ, ta sẽ về đâu là tùy thuộc vào ta thích cái gì, ta ghét cái gì. Ta sống nặng lòng về cái gì. Khi ta thích cái gì đó mà thiếu công đức thì ta sẽ đi về một chỗ tương ứng với cái tình trạng đó, hiểu không? Thích cái gì đó mà thiếu công đức, cũng thích cái đó mà nhiều công đức thì nó đưa ta về chỗ khác. Mọi hôm tôi nói rồi: Thích ăn ngon không tu hành gì hết thì thành loài ăn tạp omnivory, còn thích mặc đẹp, thích làm đẹp không tu hành gì hết, chết rồi sanh làm cái loài sặc sỡ lòe loẹt diêm dúa, hiểu không? Thích nhà đất không tu hành gì hết thì chết làm con mối mọt, trùn dế. Rồi thí dụ như mình thích ăn ngon mà mình lại có tu thì mình trở thành người có lộc ăn, biết lộc ăn không? Đó là từ lúc đẻ ra tới lúc chết toàn là sơn hào hải vị không à. Có những món ăn mà các vị biết có những cốc kem cả mấy trăm đô la, có những đĩa bào ngư cả ngàn đô la, mình phải có phước mình mới có lộc ăn, nhưng mà có những người thích ăn ngon nhưng mà không có tu hành công đức thì kiếp sau sanh ra họ sanh làm cái loài ăn tạp, biết ăn tạp không? Ăn tạp là cái gì cũng ăn, có những loại gấu, gấu trên rừng lạnh, có lúc nó đi bắt cá, mùa cá về nó đứng nó bắt cá hồi, cá salmon, nó đứng cả tháng, có lúc không có cá nó đi hái nấm nó ăn, nó ăn hoa lá củ rễ và nhiều khi nó ăn luôn cả mấy cái con chuột con sóc nó bắt được nó ăn. Có

những loại gấu ăn tạp. thì ở đây, nếu mình thích ăn ngon mà mình lại không có tu hành gì hết thì mình sẽ sanh làm cái loài ăn tạp. Thích đẹp nhưng mà không có tu hành gì hết thì làm mấy loài ong bướm sặc sỡ, làm rắn làm sâu mà sặc sỡ đó, nó đẹp mà không có tu, hoặc là cá mình biết có nhiều loại cá rất là đẹp, chẳng hạn như con jellyfish, con sứa nó rất là đẹp, rọi đèn vô đẹp lắm nhưng mà, tại nó thích đẹp thì vậy thôi. Như vậy thì mỗi phút trôi qua, chúng ta thích hay là ghét cái gì, chúng ta nghĩ nhiều về cái gì, chúng ta nặng lòng về cái gì thì chính cái đó dẫn chúng ta về đâu đó, thì cái thích và ghét ấy được gọi là đạo duyên. Cái mà mình sống nhiều nhất với nó gọi là Đạo duyên. Và bà con còn nhớ hôm qua tôi nói gì không? Tôi có nói rằng thì là, tùy thuộc vào các nghiệp thiện ác của mình mà mình sẽ đi về cảnh giới nào, có đủ sáu căn sáu trần hay không. Hiểu không? Và người học Phật làm ơn nhớ giùm cái chữ này nó quan trọng vô cùng, đó là chữ HOW, rồi chữ WHAT nghe kịp không? Có những trường hợp đặc biệt phải thêm HOW MUCH và HOW LONG nhưng mà đặc biệt là chữ How và chữ What. Chuyện đầu tiên là đối với sáu căn trước, có những cảnh giới mà ta đi vào trong đó ta có đủ sáu căn hay không? Hiểu không ta? Vì có những cảnh giới mà mình vô đó mình không có đủ. Thứ hai, vào trong đó rồi mình sống nhiều với trần nào, còn nhớ chữ trần không? Trần là object á. Có nghĩa là mình thích nghe, thích nhìn, thích ngửi, thích nếm vậy đó. Rồi mình sống nhiều với cái gì. Nhưng mà đó là mới What thôi. Còn How, ví dụ mình thích nghe nhiều nhưng mà mình thích nghe cái gì, thích nghe kinh, thích nghe nhạc, hiểu không? Thích tán gẫu, thích nói dóc, thích gossip, nghe kịp không? Cho nên tu là gì? Tu là quan sát mình đang sống với What và How, How long, và how much. Có hiểu không? Tu là quan sát mình đang sống với What và How, how long và how much. Tại có nhiều người họ không nhớ tới how long và how much, một ngày họ cắm nhang cho phật xong rồi họ đi làm họ tưởng vậy là too much. Có loại người này không ta? Có hiểu tôi nói gì không đã. Sáng dậy cắm nhang, thay cái ly nước là too much. Yeah. Có nhiều người họ ngộ lắm. Rồi tháng chủ nhật vô chùa liệng cho trăm đồng bạc là too much. Mà đi ăn tôm hùm sống, ăn trứng sống, đi câu cá, đi nhảy đầm, đi uống rượu thì họ thấy là không có nhiều. Làm bao nhiêu ác cũng thấy ít, làm thiện bao nhiêu cũng thấy nhiều, có loại người ngộ vậy đó. Đây là lý do vì sao tui nhắc, là mình tu mình phải nhớ rằng mình đang sống với what và how, how long, how much; chứ còn ba mớ mà tưởng là nhiều. cái thiện bao nhiêu cũng không đủ mà cái ác bao nhiêu cũng là quá nhiều. hiểu hả? cho nên đối với mẹ, mình có chăm sóc mẹ bao nhiêu cũng không đủ, mà mình làm cho mẹ buồn một phút cũng không nên. Hiểu không? Hay là tui nói sai? Không thấy lác đầu là biết rồi đó. Thì là, tôi đang giải thích, sao cô? Thôi trường hợp đó là coi như xui, accident đừng đụng tới, chuyện buồn làm nó tang tóc ở đây, đang nói cái general thôi, hiểu không? Khi tôi đi thuyết pháp mùa vu lan này, có nhiều người họ nói riêng với tôi như thế này “thưa thầy, con không có tài nào mà con chấp nhận cái câu : on cha nghĩa mẹ như núi cao biển rộng hết trơn. Ba con đánh má con tả tơi rồi đi lấy vợ bé, má con buồn khổ vì ghen mà bỏ bê tụi con đem liệng bên bà ngoại, rồi sau này má lấy ông khác luôn. Hiểu không? Ba con đánh má tả tơi chỉ tập trung lo cho vợ bé, ba nói trên đời này chuyện gì cũng là chuyện nhỏ chỉ có vợ nhỏ là chuyện lớn. nó đối xử với cha mẹ nó mà xấu hay tốt, nó không thích có nghĩa là nó không có hiếu chứ nó chưa có làm gì cha mẹ nó buồn đúng không? Nó có làm thì nó có tội, nhưng nó không thích thì nó không có tội. Tôi không yêu cô tôi không có tội, có hiểu không? Mà tôi ghét cô thương hại cô mới có tội. chứ tôi không yêu cô tôi không có tội, giống như tôi không có thích tấm bảng này tôi có tội không? Sure? Yes. Tôi có yêu cái máy này tôi đâu có tội. Đứa bé đó ba má nó tệ quá nó không là thôi, nhưng mà nó có làm cho ba má nó buồn hay không đó là có tội. cái chuyện đó rất là tự nhiên. Nhiều người họ hiểu sai, họ hiểu rằng, không có hiếu là có tội. Tôi là sư giác nguyên tôi chịu trách nhiệm câu nói này : không thương cha mẹ không có tội, nếu cha mẹ quá tệ, nhưng mà làm cho cha mẹ buồn là có tội. nghe hiểu không? Thí dụ như bây giờ thế này, ba má tôi tệ quá, bài bạc rồi bạo hành đánh đập tôi tệ quá, làm sao tôi thương được. tôi không thương ba má tôi tôi không có tội, giống như tôi không thương một người dung vậy thôi. Có hiểu không? Sao không hiểu ? Nhưng mà cái tội là tội vậy nè, ba tôi bị bệnh tim, mà bữa đó cái tim lên con ông mới móc cái hộp thuốc nó lăn lăn mà tôi đá nó văng luôn có đá rồi biết, cái đó là tội. hiểu không? Có hiểu không? Cái này tôi nói quý vị đừng có buồn. Tôi xin lỗi trước. Tôi vô cùng ngạc nhiên khi mà phật tử hỏi tôi nhiều câu mà lẽ ra cái đầu của quý vị nghĩ ra. Tôi rất là ngạc nhiên cái đó, tôi vô cùng ngạc nhiên là bởi vì có

người hỏi tôi những câu cực kỳ ruồi bu như vậy, very very rồi bu. Cái chuyện mình không thương cha mẹ không có tội, vì không thương cha mẹ giống như không thương người dung vậy thôi. Bởi vì sao? Vì cha mẹ có vấn đề mình không có thương. Nhưng mà nên nhớ, không thương khác, mà bạc đãi bất hiếu là chuyện khác. Mà cứ nghĩ phải thương cha mẹ là sai. Cha mẹ lựu đạn sao mà thương. Tôi xin lỗi cho tôi nói bậy nha, tôi qua đường với cái con Lan con Cúc nó có chữa, tôi đâu biết nó là con của ai làm sao tôi thương. Có hiểu không? Khi mà tôi không nghĩ là con của tui làm sao tui thương, thì nó lớn lên con Lan con Cúc nói là con của tôi, tôi đâu có tin, có hiểu không? Mà khi tôi không thương nó thì làm sao nó thương tôi. Mà nếu nó không thương tôi vậy nó có tội, mà khi tôi là một thằng cha như thế nào? Các vị có hiểu không? Cái chuyện đó nó rất đơn giản. Như cái thằng đó nó về nó nói với má, nó nói “con thương con lan”, không nó nói với ba, ba nó nói “không được, nó là em cùng cha khác mẹ với con”, ít bữa sau nó nói “con thương con cúc” ông bố nói “nó là em cùng cha khác mẹ với con” coi như nó thương tất cả là tám đứa như vậy mà đứa nào cũng là em cùng cha khác mẹ hết, nó tức quá, nó mới vô nói với má, má nó nói “mày lấy thoải mái, mày đâu phải con của ông đâu”. Vì có nhiều khi, cha mà cái kiểu đó thì nó nản quá. Hiểu không? Cho nên nó có những trường hợp, người ta đang nói xấu cha mình mà vẫn cười được, có nghĩa là có những trường hợp mà quý vị hỏi tôi những cái câu mà quý vị hoàn toàn trả lời được. mà có người hỏi thế này “Thầy, con nghèo dữ lắm, rồi con không có gì cúng hết, con mua nải chuối nó bị dập mấy trái có phước không?” hỏi nhiều câu rất là kỳ, “con vô chùa con đang hoan hỉ, con gặp bà kia con thấy ghét quá, cái ghét đó có tội không?” tức là họ đem cái chuyện ghét với chuyện đi chùa họ trộn đặng cho nó trở thành vấn đề cho cái chuyện nó rồi. Muỗng muối để bên lu đường muỗng muối nó vẫn mặn. Muỗng đường nó để bên lu muối thì muỗng đường vẫn ngọt. Mà họ không chịu hiểu một cái technical họ cứ thắc mắc lu muối quá nhiều muỗng đường quá nhỏ không biết nó có lầy không, rồi bắt đầu đi hỏi. Nó rất là rõ ràng. Muỗng muối để bên lu đường thì muỗng muối vẫn mặn. cả đời làm thiền sư trên núi cao công đức vô lượng, đập một con muỗi thì cái tội sát sanh vẫn phải để nguyên đó không được đụng tới. Chứ đừng có lầy 80 năm trên núi đi trừ cái vụ con muỗi là sai bét. Mà chuyện vậy cũng đi hỏi. tại vì một muỗng muối để bên lu đường thì nó phải mặn, một muỗng muối trong tay mẹ nó vẫn mặn, một muỗng đường trong tay kẻ thù nó vẫn ngọt, hiểu không? Chứ mình không thể nào, cái thằng đó con ghét quá mà tại sao đường nó ngọt được, hông chịu hông chịu hông chịu. Muỗng đường nằm trong tay thằng nào con nào nó cũng phải ngọt. mà muỗng muối nó nằm trong tay bà cố nội mình nó cũng phải mặn chứ. Không chịu không chịu, ghét ghê. Ép người quá đáng.

Giờ xong cái đạo duyên rồi qua cái duyên khác. Qua tới, Nghiệp duyên.

Nghiệp duyên là gì? Cái khó của tui là vậy, mấy cái định nghĩa này trong kinh có, mà đọc vô chua quá. Nó chua quá. Cho nên tôi phải tìm cái định nghĩa nào mà bà con dễ gặm rồi mai này bà con không thích bà con đổi qua cái khác, nhưng ít ra, bà con đã có một cái khái niệm rồi. Tôi đi dạy đạo tôi chỉ làm có một chuyện thôi, đó là tôi thấy bà con nằm bờ ngủ bụi ngoài đồng không mộng quạnh tôi mới dựng cho cái chòi, hiểu không? Rồi mai này tôi đi rồi, bà con thấy mấy cái chòi có mấy cái cột bằng tre nó chột quá bà con mới thế cột bê tông, cột gỗ vô. Rồi ít bữa có tiền bà con lột cái mái lá bà con chơi cái mái tôn lên, nhưng mà để làm được chuyện đó bà con phải có cái chòi trước, hiểu không? Chứ không tự nhiên đồng không mộng quạnh như thế này làm được cái khi gì. Cho nên tôi về tôi dạy đạo là tôi chỉ dựng cái chòi thôi rồi mai một tôi đi, Pháp Hòa về ông thay cái nóc, Pháp Tiến qua ông thay cái cột rồi thầy Minh Niệm qua ông làm cái nền, toàn là dân đẹp trai không đó, còn tui xấu hoắc tui tới tui chỉ làm cái chòi thôi. Khổ ghê cái đám mê trai. Nó chửi nghe nó khỏe ghê vậy đó. Nhớ cái thằng đó nó ngủ với vợ nó, mà 2 giờ sáng nó lác qua lác lại, vợ nó hỏi “sao không ngủ?”, thì ông nói “thiếu nợ thằng Dũng 6 tháng, hứa trả nó tám chục lần mà hứa ngày mai là hạn chót, không biết sao ngày mai nó tới rồi tiền đâu mà trả giờ ngủ không được”. vợ nó nói “để ẹc, để em tính cho” cái bà mở đèn bà đi ra ngoài, bà đi đâu lát, quay trở lại kêu “ngủ đi” “em làm gì vậy?” “em trả nợ rồi á” “ờ đâu em có tiền?” “anh nói anh không có tiền trả nó anh ngủ không được, em chạy qua nói nó là anh không có tiền giờ tới phiên nó mất ngủ ở bên”. nó nói tiếng mỹ “em đã remove sleep sorrow qua bên, giờ tới phiên nó mất ngủ. Không lý nào cái xóm này đêm nay có tới hai thằng mất ngủ, vô lý. Tới phiên nó rồi. Các vị nghe người ta bị xe đụng chết các vị thấy không

có lạ đúng không? Xe đụng chết, rồi các vị có nghe thằng Tèo bị đụng xe mà thằng Tí chết chưa? Chuyện có thiệt bên Cali á. Thằng Tèo nó bị đụng ở Việt Nam mà thằng Tí bên đây chết. Lý do là thằng Tèo trước khi đi nó mượn thằng này 50 ngàn. Mà vì bạn thân nên không viết giấy nợ, cho nên nó nghe thằng Tèo bị đụng chết bên đây nó lên máu chết luôn. Cho nên đụng ở bên mà bên đây chết, nhiều tai nạn ghê lắm. Cho nên ra đường chạy xe cẩn thận, coi chừng mình đụng một đũa nó chết một chùm luôn là chỗ đó đó. Nó chết nguyên một chùm. Cho nên Đạo Phật trong cái thế giới này nó tồn tại trong một hệ thống duyên khởi trùng điệp. Tức là chuyện của thằng này nó ảnh hưởng qua thằng kia. Chỗ đó đó. Hai thằng uống rượu say nó ngủ, tối nó ngủ, nó uống say quá đi, nó bị ngứa, muỗi cắn nó gãi, mà nó say quá nó gãi nhầm qua thằng kế bên nó không biết. Sáng hôm sau hai thằng tỉnh dậy, hai thằng mới thề với nhau “tao từ về sau có chết tao cũng không uống rượu, lý do: ngủ gì đâu, uống rượu vô gãi hoài không đã. Còn thằng kia kêu: uống rượu vô tự nhiên người chảy máu. Cho nên xã hội nó là một cái thế giới của tương tác. Tức là chuyện người này nó có thể lây qua người kia. Cho nên, Ta làm ta nói cái gì ta phải nhớ rằng không phải là may be mà chắc chắn nó sẽ ảnh hưởng người khác ở chỗ đó. Bên đây ngã mà bên kia nó ra máu cho nên bây giờ mình định nghĩa về nghiệp duyên.

Nghiệp duyên là cái lực đẩy của, tôi không hiểu ở đâu mà tôi có thể giỡn dai như vậy. tôi có thể giỡn liên tục, tôi giỡn bất tận, endless và countless. Chớ ở nhà tôi phải nói là nghiêm khắc, nghiêm khắc lắm. Ở nhà một mình tôi chưa bao giờ kể chuyện cười hết. Có bữa đó tôi cũng nói vậy, tôi nói: “gặp cô tôi mới giỡn chứ mình tôi không kể chuyện cười” ta nói “thầy ở mình mà thầy kể không chừng ta nói thầy quên uống thuốc”

Nghiệp duyên là lực đẩy của tâm sở tư, tức chủ ý trong mọi hành động lớn nhỏ. Lực đẩy của tâm sở tư, tức chủ ý trong mọi hành động lớn nhỏ. Có nghe hiểu không? Bởi vì cái nhân duyên là lực đẩy của khía cạnh thiện ác đúng không? Có nhớ cái đó không ta? Mới ghi hôm qua hôm nay quên rồi, các vị có cái hạnh là không có chấp chuyện cũ, mấy người không có bỏ bụng, chửi không có giận mà học không có nhớ, mà nói không có hiểu, con người không có bỏ bụng. có nhiều người họ khen tôi “sư có đám bạn quý lắm tui nó không có bỏ bụng” tui nói “hành giả hả?” “không, tui nó học đâu có nhớ” không bỏ bụng, nó không có nắm chắc nó học nó quên sạch. Rồi cái gì quên rồi. Cái nghiệp duyên là lực đẩy của chủ ý trong mọi hành động lớn nhỏ. Các vị biết cái chủ ý nó quan trọng lắm đúng không ta? Chính cái chủ ý nó mới đưa ta đi đến những chọn lựa, tại sao chuyện này ta không làm mà ta làm chuyện kia, đó là what, còn thứ hai, cùng làm một cái chuyện đó mà thằng làm theo cách này thằng làm theo cách kia, đó là How. Bây giờ các vị học với tôi tôi hay nhấn mạnh chữ What và chữ How đúng không? Có nhiều khi What không không có đủ, có đúng không? Chữ What nhiều khi nó không có đủ. Ví dụ, đều cùng đến đây học. Học cái gì? Cái gì ở đây có phải là What không? Phải không? Nhưng mà vấn đề học làm sao nó mới mệt. Có người tới đây cứ ngồi chờ kể chuyện ma kể chuyện cười không à. Có. Còn có người tới đâu họ ghi ghi chép chép về cát. có người ghi âm về nghe lại. Có người chép để đọc và ghi âm để nghe, còn có người ghi âm về gửi tùm lum rồi họ nghe nhạc. họ ghi âm cho mọi người thoi chứ họ là họ nghe cái khác. Họ nói: “trời ơi, nhờ thầy mà con nghe thầy Phước Tiến dữ lắm á”. Có. Tại vì, mình bán cái gì mình ngại ăn cái đó, có biết không? Mình bán hủ tíu thì ăn mình chạy qua mua cháo lòng, mà bán cháo lòng chạy qua mua bánh mì vậy đó, thường vậy. Thì khi mình sang băng mình sang hoài mình nghe mình ớn mình kiếm ông khác, ông nào lạ lạ hơn cái ông mình ăn mình nghe. Cho nên tui thuyết pháp nhiều khi người ta sang băng tui riết người ta thuộc lòng bài thầy mình niệm. Cái chủ ý hành động rất là quan trọng, vì chính chủ ý nó quyết định cái what và cái how. Hiểu hả? Bởi vì chính vì cái chủ ý cho nên có những người đi vào chùa, hôm qua tôi kể đó, có mấy ông đi chùa, một người vô chùa là nhào vô kiếm cái nhà bếp, nhà cầu để mà dọn dẹp rửa ráy. Có không ta? Cũng vì chủ ý, intention mà có người nhào vô chùa là leo lên chánh điện đốt nhang khấn vái tùm lum hết, cúng một nải chuối mà cầu nguyện rầy chuối. rồi còn có người thì coi như vô chùa là nhào lên thư viện đọc sách đọc kinh ghi chép ào ào ào. Có người thì nhảy lên chỗ vắng vắng ngồi thiền lim dim lim dim tới chiều khi nào đầy hết thì về, khi nào xả thiền thì về. Tôi hay nói lộn kỳ quá, giờ có tuổi rồi, kỳ quá, thì a, cái mặt sao nó gian quá vậy, có người nói “thầy vừa đều giả mà vừa đều thiệt” cho nên tùy vào cái chủ ý của mình mà ta what và how trong đời sống, ta chọn what và chọn how chưa kể how long và how much, nó

quan trọng lắm lắm lắm lắm lắm lắm. Một Bồ Tát với người bình thường đôi khi làm một việc giống nhau nhưng mà cái chủ ý hình như hơi bị khác nhau. Có đúng không? Hiểu. thí dụ như, trước nhà của mình, thì người bình thường có thể ra đó dọn dẹp để mà đổ đất đổ đá cho nó đừng có bị đọng nước, đừng có lầy, đúng không? Trước nhà mình, mình ra mình làm, để cho trước nhà mình đừng có đọng nước, đừng có bị sinh. Các vị nhớ chữ “mình” nha. Còn Bồ Tát, trước nhà của Ngài, Ngài cũng ra Ngài làm nhưng mà để cho mọi người đừng có bị dính sinh. Có khác không? Hình như hơi nhiều chứ không phải khác. Hiểu không? Tức là trước nhà mình, cũng cái diện tích bao nhiêu đó, nhưng mà Bồ Tát cái đầu nghĩ khác, mình thì “trước nhà mình” chưa làm mình quét cái “mình” bụi chàng vàng màu đỏ rục luôn “trước nhà MÌNH, MÌNH phải đổ đất đổ đá trát xi măng cho nhà MÌNH, người của MÌNH đừng có bị dính sinh từ chân lên tới mình” còn Bồ Tát thì không, “thiên hạ sẽ đi ngang đây, mình làm cái này để đừng ai bị dính sinh”. Cho nên đôi khi cái what của Bồ Tát với mình giống nhau, cái How cách làm đôi khi cũng giống nhau nhưng mà cái Why khác nhau. Biết cái Why không? Hiểu chưa? Cho nên cái chủ ý nó vô cùng quan trọng. chính cái đó nó mới có cái nghiệp duyên là đó đó. Lớn chuyện lắm, chứ còn cái đầu học nghiệp duyên, hiểu lơ mơ lơ mơ. Chỉ riêng cái nghiệp duyên đủ để thu và đủ để chứa đựng toàn bộ nội dung Phật pháp. Chỉ thu một chữ Nghiệp thôi. Một người có tu hành, cặp mắt họ nhìn đâu, họ không nhìn bằng chủ ý bất thiện, họ không tìm cái thích và cũng không bực mình trong cái nhìn, không có đam mê thích thú trong cái nhìn. Và khi họ nghe, ngửi, nếm, đụng cũng vậy. Họ không có chủ ý bất thiện trong lúc sáu căn làm việc. có hiểu không ta? Hiểu hả? như vậy rõ ràng mình đang tu với nghiệp duyên đúng không? Đấy. Cái chữ Nghiệp ở đây được định nghĩa vô cùng professional. Cái chữ Nghiệp duyên ở đây mình đừng có hiểu theo nghĩa ngoài đời là fate, destiny, không phải. Giống như có bà đó ở Cali, mà bà nghe thượng tọa Giác Đăng giảng về 24 duyên, thượng tọa giảng về tiền sanh duyên mà bà nghe bà không chịu hiểu kỹ, ít lâu sau bà gọi phone bà nói “Su bây giờ con hiểu Tiền sanh duyên là gì rồi, có tiền nó sanh ra cái duyên. Ông chồng con 60 tuổi mà về nước mấy đứa con gái nó kêu bằng anh không, nên con thấy đó là tiền sanh duyên, nhờ tiền nó lòi cái duyên ra” Hiểu không? Cái đó là tào lao. Cái đó, ngoài đời họ hiểu như vậy, nhưng trong đạo mình á, cái chữ Nghiệp ở đây phải hiểu nó là Tâm sở tư. Trong 13 tâm sở nó có tâm sở Tư, tâm sở đó rất là quan trọng, nó là investment trong bất cứ hành động lớn bé nào, một câu nói một suy nghĩ nào. Chính cái tâm sở đó mới quyết định nghiệp đó là nghiệp thiện hay nghiệp bất thiện. rồi, ghi dùm tôi cái này. Có ba tiêu chuẩn để xác định một tâm nào đó là tâm gì. Tâm là mind đó. Xong chưa? Mở ngoặc đơn (Thiện, Ác, Dục, Thiện, Phàm, Thánh) sáu cái. Biệt Dục với Thiện không ta? Dục là tâm dục giới, còn tâm thiện là tâm sắc và vô sắc. Nha. (Thiện – Ác – Dục – Thiện – Phàm – Thánh) có nghĩa là dựa vào ba tiêu chuẩn này mình biết tâm là tâm nào trong 6 tâm này, hai chấm xuống dòng:

- Tâm ấy dựa vào căn nào trong sáu căn? Có biết 6 căn không? Tôi biết nhiều người ở đây không có biết sáu căn. Rồi.

- Tâm ấy biết trần nào trong sáu trần?

- Những tâm sở nào đi cùng tâm ấy?

Cái chữ tâm ở đây là bare knowing. Cho nên nhớ, cái bảng nêu đó, nguyên một nửa bảng nêu đó, 121 nút thật ra nó chỉ có 1 nút thôi. Tâm nó chỉ có một nhưng sở dĩ nó đc gọi tâm này tâm kia là bởi vì ba cái ông này nè, ba cái ông mình mới ghi đó, ông cộng lại mới ra 121. Hiểu không?

Cái Tâm là nó trừ gì đó Hoài Nghi, mà Tứ thì trừ cái Hôn Thụy. Rồi cái gì. Hỷ thì trừ Sân, phải không, Lạc thì trừ Trạo hối, Định thì trừ tham dục, đúng không? Rồi gì nữa? Tâm bị tham dục thì giống như nước bị pha màu. Tâm bị tâm sân nhiều thì giống như nước sôi. Tâm bị hôn thụy nhiều thì giống như cặn cám, Tâm bị phóng dật giống như nước bị gợn sóng. Phải không? Đại khái như vậy. rồi người mà bị tham dục nhiều thì giống như người mắc nợ. người sân nhiều thì giống như người mất khẩu vị. Người trạo hối nhiều thì giống như nô lệ. Người hôn thụy nhiều thì giống như người bị nhốt trong nhà ngục. Người hoài nghi nhiều giống như kẻ bị lạc đường, đúng không? Hiểu hả? Nên kiếm cuốn này, sáng nay lúc 5h sáng có người Việt Nam họ gọi cho tôi, họ nói rằng có một số sách của tôi trong đó có cuốn này đang rất là hút ở Sài gòn, có một nhóm họ muốn in lại, và có một nhóm họ đưa ý kiến là không có in lại mà photo màu. Mới 5h sáng nay.

Bây giờ ôn lại Đạo duyên là gì, thì tôi ôn lại một câu mà tôi nói hoài: Mỗi phút trôi qua, dầu muốn dầu không ta cũng đang kín đáo, âm thầm có mặt trên một con đường dẫn về đâu đó. Nhớ không? “dầu muốn dầu không” nên gạch dưới từ đó. Có nghĩa là, giờ tôi đâu có nghĩ chuyện tu hành, tôi đâu có nghĩ chuyện ác ôn, mà trong khi tôi ngồi tôi chơi, thật ra ngay cái lúc tôi ngồi tôi chơi là tôi đang âm thầm kiến tạo một lối về cho tôi trong kiếp sau, còn chuyện về đâu đó thì tùy cái nội dung của giây phút mà tôi sống. Hiểu không? Trong kinh nói rất rõ, ta sẽ về đâu là tùy thuộc vào ta thích cái gì, ta ghét cái gì. Ta sống nặng lòng về cái gì. Khi ta thích cái gì đó mà thiếu công đức thì ta sẽ đi về một chỗ tương ứng với cái tình trạng đó, hiểu không? Thích cái gì đó mà thiếu công đức, cũng thích cái đó mà nhiều công đức thì nó đưa ta về chỗ khác. Mọi hôm tôi nói ròi: Thích ăn ngon không tu hành gì hết thì thành loài ăn tạp omnivory, còn thích mặc đẹp, thích làm đẹp không tu hành gì hết, chết rồi sanh làm cái loài sặc sỡ lòe loẹt diêm dúa, hiểu không? Thích nhà đất không tu hành gì hết thì chết làm con mối mọt, trùn dế. Ròi thí dụ như mình thích ăn ngon mà mình lại có tu thì mình trở thành người có lộc ăn, biết lộc ăn không? Đó là từ lúc đẻ ra tới lúc chết toàn là sơn hào hải vị không à. Có những món ăn mà các vị biết có những cốc kem cả mấy trăm đô la, có những đĩa bào ngư cả ngàn đô la, mình phải có phước mình mới có lộc ăn, nhưng mà có những người thích ăn ngon nhưng mà không có tu hành công đức thì kiếp sau sanh ra họ sanh làm cái loài ăn tạp, biết ăn tạp không? Ăn tạp là cái gì cũng ăn, có những loại gấu, gấu trên rừng lạnh, có lúc nó đi bắt cá, mùa cá về nó đứng nó bắt cá hồi, cá salmon, nó đứng cả tháng, có lúc không có cá nó đi hái nấm nó ăn, nó ăn hoa lá củ rễ và nhiều khi nó ăn luôn cả mấy cái con chuột con sóc nó bắt được nó ăn. Có những loại gấu ăn tạp. thì ở đây, nếu mình thích ăn ngon mà mình lại không có tu hành gì hết thì mình sẽ sanh làm cái loài ăn tạp. Thích đẹp nhưng mà không có tu hành gì hết thì làm mấy loài ong bướm sặc sỡ, làm rắn làm sâu mà sặc sỡ đó, nó đẹp mà không có tu, hoặc là cá mình biết có nhiều loại cá rất là đẹp, chẳng hạn như con jellyfish, con sứa nó rất là đẹp, rọi đèn vô đẹp lắm nhưng mà, tại nó thích đẹp thì vậy thôi. Như vậy thì mỗi phút trôi qua, chúng ta thích hay là ghét cái gì, chúng ta nghĩ nhiều về cái gì, chúng ta nặng lòng về cái gì thì chính cái đó dẫn chúng ta về đâu đó, thì cái thích và ghét ấy được gọi là đạo duyên. Cái mà mình sống nhiều nhất với nó gọi là Đạo duyên. Và bà con còn nhớ hôm qua tôi nói gì không? Tôi có nói rằng thì là, tùy thuộc vào các nghiệp thiện ác của mình mà mình sẽ đi về cảnh giới nào, có đủ sáu căn sáu trần hay không. Hiểu không? Và người học Phật làm ơn nhớ giùm cái chữ này nó quan trọng vô cùng, đó là chữ HOW, ròi chữ WHAT nghe kịp không? Có những trường hợp đặc biệt phải thêm HOW MUCH và HOW LONG nhưng mà đặc biệt là chữ How và chữ What. Chuyện đầu tiên là đối với sáu căn trước, có những cảnh giới mà ta đi vào trong đó ta có đủ sáu căn hay không? Hiểu không ta? Vì có những cảnh giới mà mình vô đó mình không có đủ. Thứ hai, vào trong đó ròi mình sống nhiều với trần nào, còn nhớ chữ trần không? Trần là object á. Có nghĩa là mình thích nghe, thích nhìn, thích ngửi, thích nếm vậy đó. Ròi mình sống nhiều với cái gì. Nhưng mà đó là mới What thôi. Còn How, ví dụ mình thích nghe nhiều nhưng mà mình thích nghe cái gì, thích nghe kinh, thích nghe nhạc, hiểu không? Thích tán gẫu, thích nói dóc, thích gossip, nghe kịp không? Cho nên tu là gì? Tu là quan sát mình đang sống với What và How, How long, và how much. Có hiểu không? Tu là quan sát mình đang sống với What và How, how long và how much. Tại có nhiều người họ không nhớ tới how long và how much, một ngày họ cắm nhang cho phật xong ròi họ đi làm họ tưởng vậy là too much. Có loại người này không ta? Có hiểu tôi nói gì không đã. Sáng dậy cắm nhang, thay cái ly nước là too much. Yeah. Có nhiều người họ ngộ lắm. Ròi tháng chủ nhật vô chùa liệng cho trăm đồng bạc là too much. Mà đi ăn tôm hùm sống, ăn trứng sống, đi câu cá, đi nhảy đầm, đi uống rượu thì họ thấy là không có nhiều. Làm bao nhiêu ác cũng thấy ít, làm thiện bao nhiêu cũng thấy nhiều, có loại người ngộ vậy đó. Đây là lý do vì sao tui nhắc, là mình tu mình phải nhớ rằng mình đang sống với what và how, how long, how much; chứ còn ba mớ mà tưởng là nhiều. cái thiện bao nhiêu cũng không đủ mà cái ác bao nhiêu cũng là quá nhiều. hiểu hả? cho nên đối với mẹ, mình có chăm sóc mẹ bao nhiêu cũng không đủ, mà mình làm cho mẹ buồn một phút cũng không nên. Hiểu không? Hay là tui nói sai? Không thấy lác đâu là biết ròi đó. Thì là, tôi đang giải thích, sao cô? Thôi trường hợp đó là coi như xui,accident đừng đưng tới, chuyện buồn làm nó tang tóc ở đây, đang nói cái general thôi, hiểu không? Khi tôi đi thuyết pháp mùa vu lan này, có nhiều người họ nói riêng với tôi

như thế này “thưa thầy, con không có tài nào mà con chấp nhận cái câu : on cha nghĩa mẹ như núi cao biển rộng hết tron. Ba con đánh má con tả toại rồi đi lấy vợ bé, má con buồn khổ vì ghen mà bỏ bê tụi con đem liếng bên bà ngoại, rồi sau này má lấy ông khác luôn. Hiểu không? Ba con đánh má tả toại chỉ tập trung lo cho vợ bé, ba nói trên đời này chuyện gì cũng là chuyện nhỏ chỉ có vợ nhỏ là chuyện lớn. nó đối xử với cha mẹ nó mà xấu hay tốt, nó không thích có nghĩa là nó không có hiếu chứ nó chưa có làm gì cha mẹ nó buồn đúng không? Nó có làm thì nó có tội, nhưng nó không thích thì nó không có tội. Tôi không yêu cô tôi không có tội, có hiếu không? Mà tôi ghét cô thương hại cô mới có tội. chứ tôi không yêu cô tôi không có tội, giống như tôi không có thích tấm bảng này tôi có tội không? Sure? Yes. Tôi có yêu cái máy này tôi đâu có tội. Đứa bé đó ba má nó tệ quá nó không là thôi, nhưng mà nó có làm cho ba má nó buồn hay không đó là có tội. cái chuyện đó rất là tự nhiên. Nhiều người họ hiểu sai, họ hiểu rằng, không có hiếu là có tội. Tôi là sư giác nguyên tôi chịu trách nhiệm câu nói này : không thương cha mẹ không có tội, nếu cha mẹ quá tệ, nhưng mà làm cho cha mẹ buồn là có tội. nghe hiểu không? Thí dụ như bây giờ thế này,ba má tôi tệ quá, bài bạc rồi bạo hành đánh đập tôi tệ quá, làm sao tôi thương được. tôi không thương ba má tôi tôi không có tội, giống như tôi không thương một người dung vậy thôi. Có hiếu không? Sao không hiếu ? Nhưng mà cái tội là tội vậy nè, ba tôi bị bệnh tim, mà bữa đó cái tim lên con ông mới móc cái hộp thuốc nó lẩn lẩn mà tôi đá nó văng luôn có đá rồi biết, cái đó là tội. hiểu không? Có hiếu không? Cái này tôi nói quý vị đừng có buồn. Tôi xin lỗi trước. Tôi vô cùng ngạc nhiên khi mà phật tử hỏi tôi nhiều câu mà lẽ ra cái đầu của quý vị nghĩ ra. Tôi rất là ngạc nhiên cái đó, tôi vô cùng ngạc nhiên là bởi vì có người hỏi tôi những câu cực kỳ ruồi bu như vậy, very very rồi bu. Cái chuyện mình không thương cha mẹ không có tội, vì không thương cha mẹ giống như không thương người dung vậy thôi. Bởi vì sao? Vì cha mẹ có vấn đề mình không có thương. Nhưng mà nên nhớ, không thương khác, mà bạc đãi bất hiếu là chuyện khác. Mà cứ nghĩ phải thương cha mẹ là sai. Cha mẹ lự đạ sao mà thương. Tôi xin lỗi cho tôi nói bậy nha, tôi qua đường với cái con Lan con Cúc nó có chữa, tôi đâu biết nó là con của ai làm sao tôi thương. Có hiếu không? Khi mà tôi không nghĩ là con của tui làm sao tui thương, thì nó lớn lên con Lan con Cúc nói là con của tôi, tôi đâu có tin, có hiếu không? Mà khi tôi không thương nó thì làm sao nó thương tôi. Mà nếu nó không thương tôi vậy nó có tội, mà khi tôi là một thằng cha như thế nào? Các vị có hiếu không? Cái chuyện đó nó rất đơn giản. Như cái thằng đó nó về nó nói với má, nó nói “ con thương con lan”, không nó nói với ba, ba nó nói “không được, nó là em cùng cha khác mẹ với con”, ít bữa sau nó nói “con thương con cúc” ông bố nói “nó là em cùng cha khác mẹ với con” coi như nó thương tất cả là tám đứa như vậy mà đứa nào cũng là em cùng cha khác mẹ hết, nó tức quá, nó mới vô nói với má, má nó nói “mày lấy thoải mái, mày đâu phải con của ông đâu”. Vì có nhiều khi, cha mà cái kiểu đó thì nó nản quá. Hiểu không? Cho nên nó có những trường hợp, người ta đang nói xấu cha mình mà vẫn cười được, có nghĩa là có những trường hợp mà quý vị hỏi tôi những cái câu mà quý vị hoàn toàn trả lời được. mà có người hỏi thế này “Thầy, con nghèo dữ lắm, rồi con không có gì cúng hết, con mua nải chuối nó bị dập mấy trái có phước không?” hỏi nhiều câu rất là kỳ, “con vô chùa con đang hoan hỉ, con gặp bà kia con thấy ghét quá, cái ghét đó có tội không?” tức là họ đem cái chuyện ghét với chuyện đi chùa họ trộn đặng cho nó trở thành vấn đề cho cái chuyện nó rối. Muỗng muối để bên lu đường muỗng muối nó vẫn mặn. Muỗng đường nó để bên lu muối thì muỗng đường vẫn ngọt. Mà họ không chịu hiểu một cái technical họ cứ thắc mắc lu muối quá nhiều muỗng đường quá nhỏ không biết nó có lây không, rồi bắt đầu đi hỏi. Nó rất là rõ ràng. Muỗng muối để bên lu đường thì muỗng muối vẫn mặn. cả đời làm thiền sư trên núi cao công đức vô lượng, đập một con muỗi thì cái tội sát sanh vẫn phải để nguyên đó không được đụng tới. Chứ đừng có lấy 80 năm trên núi đi trừ cái vụ con muỗi là sai bét. Mà chuyện vậy cũng đi hỏi. tại vì một muỗng muối để bên lu đường thì nó phải mặn, một muỗng muối trong tay mẹ nó vẫn mặn, một muỗng đường trong tay kẻ thù nó vẫn ngọt, hiểu không? Chứ mình không thể nào, cái thằng đó con ghét quá mà tại sao đường nó ngọt được, hông chịu hông chịu hông chịu. Muỗng đường nằm trong tay thằng nào con nào nó cũng phải ngọt. mà muỗng muối nó nằm trong tay bà cố nói mình nó cũng phải mặn chứ. Không chịu không chịu, ghét ghê. Ép người quá đáng.

Giờ xong cái đạo duyên rồi qua cái duyên khác. Qua tới, Nghiệp duyên.

Nghiệp duyên là gì? Cái khó của tui là vậy, mấy cái định nghĩa này trong kinh có, mà đọc vô chua quá. Nó chua quá. Cho nên tui phải tìm cái định nghĩa nào mà bà con dễ gặm rồi mai này bà con không thích bà con đổi qua cái khác, nhưng ít ra, bà con đã có một cái khái niệm rồi. Tui đi dạy đạo tui chỉ làm có một chuyện thôi, đó là tui thấy bà con nằm bờ ngủ bụi ngoài đồng không mộng quạnh tui mới dựng cho cái chòi, hiểu không? Rồi mai này tui đi rồi, bà con thấy mấy cái chòi có mấy cái cột bằng tre nó chột quá bà con mới thế cột bê tông, cột gỗ vô. Rồi ít bữa có tiền bà con lột cái mái lá bà con chơi cái mái tôn lên, nhưng mà để làm được chuyện đó bà con phải có cái chòi trước, hiểu không? Chứ không tự nhiên đồng không mộng quạnh như thế này làm được cái gì. Cho nên tui về tui dạy đạo là tui chỉ dựng cái chòi thôi rồi mai mốt tui đi, Pháp Hòa về ông thay cái nóc, Pháp Tiến qua ông thay cái cột rồi thầy Minh Niệm qua ông làm cái nền, toàn là dân đẹp trai không đó, còn tui xấu hoắc tui tới tui chỉ làm cái chòi thôi. Khô ghê cái đám mê trai. Nó chửi nghe nó khỏe ghê vậy đó. Nhớ cái thằng đó nó ngủ với vợ nó, mà 2 giờ sáng nó lác qua lác lại, vợ nó hỏi “sao không ngủ?”, thì ông nói “thiếu nợ thằng Dũng 6 tháng, hứa trả nó tám chục lần mà hứa ngày mai là hạn chót, không biết sao ngày mai nó tới rồi tiền đâu mà trả giờ ngủ không được”. vợ nó nói “dễ ẹc, để em tính cho” cái bà mở đèn bà đi ra ngoài, bà đi đâu lát, quay trở lại kêu “ngủ đi” “em làm gì vậy?” “em trả nợ rồi á” “ở đâu em có tiền?” “anh nói anh không có tiền trả nó anh ngủ không được, em chạy qua nói nó là anh không có tiền giờ tới phiên nó mất ngủ ở bên”. nó nói tiếng mỹ “em đã remove sleep sorrow qua bên, giờ tới phiên nó mất ngủ. Không lý nào cái xóm này đêm nay có tới hai thằng mất ngủ, vô lý. Tới phiên nó rồi. Các vị nghe người ta bị xe đụng chết các vị thấy không có lạ đúng không? Xe đụng chết, rồi các vị có nghe thằng Tèo bị đụng xe mà thằng Tí chết chưa? Chuyện có thiệt bên Cali á. Thằng Tèo nó bị đụng ở Việt Nam mà thằng Tí bên đây chết. Lý do là thằng Tèo trước khi đi nó mượn thằng này 50 ngàn. Mà vì bạn thân nên không viết giấy nợ, cho nên nó nghe thằng Tèo bị đụng chết bên đây nó lên máu chết luôn. Cho nên đừng ở bên mà bên đây chết, nhiều tai nạn ghê lắm. Cho nên ra đường chạy xe cẩn thận, coi chừng mình đụng một đũa nó chết một chùm luôn là chỗ đó đó. Nó chết nguyên một chùm. Cho nên Đạo Phật trong cái thế giới này nó tồn tại trong một hệ thống duyên khởi trùng điệp. Tức là chuyện của thằng này nó ảnh hưởng qua thằng kia. Chỗ đó đó. Hai thằng uống rượu say nó ngủ, tối nó ngủ, nó uống say quá đi, nó bị ngứa, muỗi cắn nó gãi, mà nó say quá nó gãi nhầm qua thằng kế bên nó không biết. Sáng hôm sau hai thằng tỉnh dậy, hai thằng mới thề với nhau “tao từ về sau có chết tao cũng không uống rượu, lý do: ngủ gì đâu, uống rượu vô gãi hoài không đã. Còn thằng kia kêu: uống rượu vô tự nhiên người chảy máu. Cho nên xã hội nó là một cái thế giới của tương tác. Tức là chuyện người này nó có thể lây qua người kia. Cho nên, Ta làm ta nói cái gì ta phải nhớ rằng không phải là may be mà chắc chắn nó sẽ ảnh hưởng người khác ở chỗ đó. Bên đây ngã mà bên kia nó ra máu cho nên bây giờ mình định nghĩa về nghiệp duyên.

Nghiệp duyên là cái lực đẩy của, tui không hiểu ở đâu mà tui có thể giỡn dai như vậy. tui có thể giỡn liên tục, tui giỡn bất tận, endless và countless. Chớ ở nhà tui phải nói là nghiêm khắc, nghiêm khắc lắm. Ở nhà một mình tui chưa bao giờ kể chuyện cười hết. Có bữa đó tui cũng nói vậy, tui nói: “gặp cô tui mới giỡn chứ mình tui không kể chuyện cười” ta nói “thầy ở mình mà thầy kể không chừng ta nói thầy quên uống thuốc”

Nghiệp duyên là lực đẩy của tâm sở tư, tức chủ ý trong mọi hành động lớn nhỏ. Lực đẩy của tâm sở tư, tức chủ ý trong mọi hành động lớn nhỏ. Có nghe hiểu không? Bởi vì cái nhân duyên là lực đẩy của khía cạnh thiện ác đúng không? Có nhớ cái đó không ta? Mới ghi hôm qua hôm nay quên rồi, các vị có cái hạnh là không có chấp chuyện cũ, mấy người không có bỏ bụng, chửi không có giận mà học không có nhớ, mà nói không có hiểu, con người không có bỏ bụng. có nhiều người họ khen tui “sư có đám bạn quý lắm tui nó không có bỏ bụng” tui nói “hành giả hả?” “không, tui nó học đâu có nhớ” không bỏ bụng, nó không có nắm chắc nó học nó quên sạch. Rồi cái gì quên rồi. Cái nghiệp duyên là lực đẩy của chủ ý trong mọi hành động lớn nhỏ. Các vị biết cái chủ ý nó quan trọng lắm đúng không ta? Chính cái chủ ý nó mới đưa ta đi đến những chọn lựa, tại sao chuyện này ta không làm mà ta làm chuyện kia, đó là what, còn thứ hai, cùng làm một cái chuyện đó mà thằng làm theo cách này thằng làm theo cách kia, đó là How. Bây giờ các vị học với tui tui hay nhấn mạnh chữ What và chữ How đúng không? Có nhiều khi What không không có đủ, có đúng không? Chữ What

nhiều khi nó không có đủ. Ví dụ, đều cùng đến đây học. Học cái gì? Cái gì ở đây có phải là What không? Phải không? Nhưng mà vấn đề học làm sao nó mới mệt. Có người tới đây cứ ngồi chờ kể chuyện ma kể chuyện cười không à. Có. Còn có người tới đâu họ ghi ghi chép chép về cát. có người ghi âm về nghe lại. Có người chép để đọc và ghi âm để nghe, còn có người ghi âm về gửi tùm lum rồi họ nghe nhạc. họ ghi âm cho mọi người thôi chứ họ là họ nghe cái khác. Họ nói: “trời ơi, nhờ thầy mà con nghe thầy Phước Tiến dữ lắm á”. Có. Tại vì, mình bán cái gì mình ngại ăn cái đó, có biết không? Mình bán hủ tíu thì ăn mình chạy qua mua cháo lòng, mà bán cháo lòng chạy qua mua bánh mì vậy đó, thường vậy. Thì khi mình sang băng mình sang hoài mình nghe mình ớn mình kiếm ông khác, ông nào lạ lạ hơn cái ông mình ăn mình nghe. Cho nên tui thuyết pháp nhiều khi người ta sang băng tui riết người ta thuộc lòng bài thầy mình niệm. Cái chủ ý hành động rất là quan trọng, vì chính chủ ý nó quyết định cái what và cái how. Hiểu hả? Bởi vì chính vì cái chủ ý cho nên có những người đi vào chùa, hôm qua tôi kể đó, có mấy ông đi chùa, một người vô chùa là nhào vô kiếm cái nhà bếp, nhà cầu để mà dọn dẹp rửa ráy. Có không ta? Cũng vì chủ ý, intention mà có người nhào vô chùa là leo lên chánh điện đốt nhang khấn vái tùm lum hết, cúng một nải chuối mà câu nguyện rầy chuối. rồi còn có người thì coi như vô chùa là nhào lên thư viện đọc sách đọc kinh ghi chép ào ào ào. Có người thì nhảy lên chỗ vắng vắng ngồi thiền lim dim lim dim tới chiều khi nào đầy hết thì về, khi nào xả thiền thì về. Tôi hay nói lộn kỳ quá, giờ có tuổi rồi, kỳ quá, thì a, cái mặt sao nó gian quá vậy, có người nói “thầy vừa đều giả mà vừa đều thiệt” cho nên tùy vào cái chủ ý của mình mà ta what và how trong đời sống, ta chọn what và chọn how chưa kể how long và how much, nó quan trọng lắm lắm lắm lắm lắm lắm. Một Bồ Tát với người bình thường đôi khi làm một việc giống nhau nhưng mà cái chủ ý hình như hơi bị khác nhau. Có đúng không? Hiểu. thí dụ như, trước nhà của mình, thì người bình thường có thể ra đó dọn dẹp để mà đổ đất đổ đá cho nó đừng có bị đọng nước, đừng có lầy, đúng không? Trước nhà mình, mình ra mình làm, để cho trước nhà mình đừng có đọng nước, đừng có bị sinh. Các vị nhớ chữ “mình” nha. Còn Bồ Tát, trước nhà của Ngài, Ngài cũng ra Ngài làm nhưng mà để cho mọi người đừng có bị dính sinh. Có khác không? Hình như hơi nhiều chứ không phải khác. Hiểu không? Tức là trước nhà mình, cũng cái diện tích bao nhiêu đó, nhưng mà Bồ Tát cái đầu nghĩ khác, mình thì “trước nhà mình” chưa làm mình quét cái “mình” bụi chàng vàng màu đỏ rực luôn “trước nhà MÌNH, MÌNH phải đổ đất đổ đá trát xi măng cho nhà MÌNH, người của MÌNH đừng có bị dính sinh từ chân lên tới mình” còn Bồ Tát thì không, “thiên hạ sẽ đi ngang đây, mình làm cái này để đừng ai bị dính sinh”. Cho nên đôi khi cái what của Bồ Tát với mình giống nhau, cái How cách làm đôi khi cũng giống nhau nhưng mà cái Why khác nhau. Biết cái Why không? Hiểu chưa? Cho nên cái chủ ý nó vô cùng quan trọng. chính cái đó nó mới có cái nghiệp duyên là đó đó. Lớn chuyện lắm, chứ còn cắm đầu học nghiệp duyên, hiểu lơ mơ lơ mơ. Chỉ riêng cái nghiệp duyên đủ để thu và đủ để chứa đựng toàn bộ nội dung Phật pháp. Chỉ thu một chữ Nghiệp thôi. Một người có tu hành, cặp mắt họ nhìn đâu, họ không nhìn bằng chủ ý bất thiện, họ không tìm cái thích và cũng không bực mình trong cái nhìn, không có đam mê thích thú trong cái nhìn. Và khi họ nghe, ngửi, nếm, đụng cũng vậy. Họ không có chủ ý bất thiện trong lúc sáu căn làm việc. có hiểu không ta? Hiểu hả? như vậy rõ ràng mình đang tu với nghiệp duyên đúng không? Đây. Cái chữ Nghiệp ở đây được định nghĩa vô cùng professional. Cái chữ Nghiệp duyên ở đây mình đừng có hiểu theo nghĩa ngoài đời là fate, destiny, không phải. Giống như có bà đó ở Cali, mà bà nghe thượng tọa Giác Đăng giảng về 24 duyên, thượng tọa giảng về tiền sanh duyên mà bà nghe bà không chịu hiểu kỹ, ít lâu sau bà gọi phone bà nói “Su bây giờ con hiểu Tiền sanh duyên là gì rồi, có tiền nó sanh ra cái duyên. Ông chồng con 60 tuổi mà về nước mấy đứa con gái nó kêu bằng anh không, nên con thấy đó là tiền sanh duyên, nhờ tiền nó lòi cái duyên ra” Hiểu không? Cái đó là tào lao. Cái đó, ngoài đời họ hiểu như vậy, nhưng trong đạo mình á, cái chữ Nghiệp ở đây phải hiểu nó là Tâm sở tư. Trong 13 tâm sở nó có tâm sở Tư, tâm sở đó rất là quan trọng, nó là investment trong bất cứ hành động lớn bé nào, một câu nói một suy nghĩ nào. Chính cái tâm sở đó mới quyết định nghiệp đó là nghiệp thiện hay nghiệp bất thiện. rồi, ghi dùm tôi cái này. Có ba tiêu chuẩn để xác định một tâm nào đó là tâm gì. Tâm là mind đó. Xong chưa? Mở ngoặc đơn (Thiện, Ác, Dục, Thiên, Phạm, Thánh) sáu cái. Biết Dục với Thiên không ta? Dục là tâm dục giới, còn tâm

thiền là tâm sắc và vô sắc. Nha. (Thiền – Ác – Dục – Thiền – Phàm – Thánh) có nghĩa là dựa vào ba tiêu chuẩn này mình biết tâm là tâm nào trong 6 tâm này, hai chấm xuống dòng:

- Tâm ấy dựa vào căn nào trong sáu căn? Có biết 6 căn không? Tôi biết nhiều người ở đây không có biết sáu căn. Rồi.

- Tâm ấy biết trần nào trong sáu trần?

- Những tâm sở nào đi cùng tâm ấy?

Cái chữ tâm ở đây là bare knowing. Cho nên nhớ, cái bảng nêu đó, nguyên một nửa bảng nêu đó, 121 nút thật ra nó chỉ có 1 nút thôi. Tâm nó chỉ có một nhưng sở dĩ nó đc gọi tâm này tâm kia là bởi vì ba cái ông này nè, ba cái ông mình mới ghi đó, ông cộng lại mới ra 121. Hiểu không?

1:17:03

Chị Liên ráng nhớ cái này nè, chị nhìn cái bản đồ đó đó. Một nửa là tâm đúng không? Chị đếm xem 121 nút, nhưng 121 nút đó. Sẵn đây chắc tôi cho mấy người sơ cơ biết đầu họ coi họ đắc không chừng.

Có nghĩa là đời sống tâm lý của chúng ta, cái mind của chúng ta, nó có 2 cái cấu trúc, nó kêu là mental structure:

1/ bare knowing (1) + 13 neutral factors + 14 negative factors = unwholesome

2/ bare knowing (1) + 13 neutral factors + 25 positive factors = wholesome

Ghi hiểu không ta? Hiểu hả? Rất là dễ nhớ. Cái công thức rất là dễ nhớ. Bare knowing là cái biết đơn thuần, không có thiện ác, nó chỉ là cái biết thôi, vì tâm nào cũng là biết, biết một cái object, something. Bare knowing chỉ có một. Như vậy thì :

1+13+14 = unwholesome

1+13+25 = wholesome

That's it. No more.

Có bao nhiêu đó thôi mà khổ quá không chịu học, mà ăn rồi cứ thích tu theo cái gì mơ hồ chấp chờn, huyền hoặc, khó hiểu mới linh. Có lúc tôi buồn quá tôi nói cái dân mình về chính trị phải là cộng sản, về tôn giáo thì phải là đạo Hồi, đạo Chúa, tại vì mình dễ, cái người mình nó không cần lý luận, người Việt Nam rất thông minh nhưng mà đa phần là gian, người Việt Nam rất là từ tâm, tốt bụng nhưng mà lại tham. Người Việt Nam mình nhiều niềm tin lắm nhưng mà dễ bị cuồng tín. Tôi là người Việt Nam nhưng mà tôi phải nói một cách đau lòng về dân tộc của mình. Mà có nhiều người nói vậy họ ném đá, họ nói là tại sao lại nguyên rủa, mà đó là sự thật. niềm tin Việt Nam rất mạnh, các vị biết sau mấy chục năm cộng sản vô thần ở miền bắc bây giờ mở cửa một cái miền bắc tôi nói không tương tượng được, niềm tin ngoài bắc bây giờ khủng khiếp, hiềm một nỗi Phật giáo miền Bắc nó đang bị biến tướng biến thái một cách nghiêm trọng, không thể tả. và người mình rất là, ngộ lắm. thông minh, nhưng mà đủ để gian thôi, chứ không phải thông minh để mà phân tích lý luận hợp lý, mà nói ra thì nó chém mình, khổ vậy. cái dân tộc lạ lắm, anh hùng nhưng mà du côn. Nhiều niềm tin nhưng mà cuồng tín, thông minh nhưng mà gian hùng, sấu lắm. tại vì mình nói cho cùng, nói theo nhân chủng học thì mình là con hoang, bởi vì mình lai mà. Mình là Chàm, Tàu, Miên, chưa kể Mã Lai tùm lum hết tron á. Và có một chuyện mà bao nhiêu người Việt Nam vẫn tin mà tới bây giờ hì hục tin là mình làm gì có 4000 năm văn hiến, tại vì đến đời nhà Nguyễn thì mình mới có bản đồ chữ S, vì trước đây từ Đồng Nai trở xuống Cà Mau là của Miên, từ Thanh Hóa vào tới Đồng Nai là của Chàm. Mình có khúc ngoài thôi. Vậy 4000 năm là 4000 năm khúc nào? Mà nguyên cái khúc trên đó đó là nó nằm kế bên Tàu mới ghê chứ. Thì tôi hỏi trống đồng Ngọc Lũ là của thằng nào đúc? Tại sao mình nhận vợ, có biết chữ vợ không? Các vị dựa vào cái gì mà các vị nói với tôi là trống đồng Ngọc Lũ của người Việt đúc. Có bao nhiêu dân tộc đến và đi trên mảnh đất này, các vị nghĩ sao? Hôm nay các vị có thể bắt gặp một cái mảnh giấy gói kẹo made in China mà trên đất Mỹ hay không? Cái chuyện đó có không? Có. Văn hóa kinh tế là sự giao lưu, sự qua lại, sự trao đổi. Nhớ chưa. Tôi kể hoài một câu chuyện ruồi bu đó là có một lần tôi đi trên núi tuyết ở Thụy Sĩ, tôi ngồi ở băng ghế mà tôi gặp một mảnh giấy gói kẹo của Korea, cái tôi mới suy nghĩ, cũng là cái duyên kỳ ngộ: một thằng Việt Nam mà đứng trên đất Thụy Sĩ cầm ra được cái giấy gói kẹo của thằng Korea, vì thằng Korea nó ăn nó liệng trên đó, thì không phải tui tò mò, nhưng mà tuyết không, nó nổi bật nó nằm kế bên chân tui tui cầm lên, mà tui thấy có chữ giống như chữ tàu vậy đó,

tui cũng tò mò tui coi chứ, nó không phải chữ Tàu mà là chữ korea. Thì ở đây cũng vậy, ai dựa vào cái gì mà để nói trống đồng Ngọc Lũ là của tổ tiên người Việt, các vị nghe kịp không? Tại sao các vị không nghĩ rằng có một bộ phận người Mã Lai, người Tàu ở đó họ đã từng ở đó? Chưa kể nó có những trường hợp là sự pha tạp và sự giao thoa, pha tạp và giao thoa của các nền văn hóa, sự giao thoa và pha tạp về nhân chủng, có hiểu chữ nhân chủng không? Tại sao không có vụ đó? Mà cứ khư khư cho rằng mấy ngàn năm ấy trên mảnh đất ấy chỉ có riêng giống dân Việt. dựa vào cái gì? Thứ hai, là làm gì có giống dân Việt, nó lai tùm lum hết trơn à. Theo truyền thuyết trong gia đình tôi, tôi là người gốc Huế, tôi họ Nguyễn, rồi ông Sớ ông sơ ông sờ ông sầm của tôi ông vào nam, vì mang ơn một người trong nam mà ông trả ơn bằng cách đổi từ họ Nguyễn sang họ Phạm, hôm nay trẫm họ Phạm. Cho nên mai này mà viết gia phả là bà cố nội khỏi tìm ra luôn. May là tui còn biết được tới đó, còn đời sau không biết là xong. Hiểu không? Đó là may là chuyện của Trẫm đó. Cho nên đi lục lạo ba cái sổ sách đó, nó rối tung lên hết. chẳng hạn có cái ông đó, ông là thầy thuốc ông dốt đệ tử đi khám bệnh. ông nói với bà bệnh “Tui đã nói bà rồi, cái bệnh bà không có ăn đồ chua được, mà nói hoài, hốt thuốc không nghe lời thôi tui không tới nữa” bà nói “không có mà tui không có ăn đồ chua” “bà ăn quýt mà bà chối” “ờ, ăn có múi à” thì khi mà ông đi về, học trò nói “sao thầy biết” “tao nhìn sàn nhà tao thấy vô quýt, thì bà chớ ai. Vô quýt còn mới lắm, không lẽ thằng nào ăn nó liệng vô đó”. Học trò nó khoái lắm. Bữa sau, nó cũng đi khám bệnh mà không có thầy, nó tới nó nạt nộ một cái bà kia “tôi đã nói bà rồi, bệnh bà không được ăn thịt gà” bà nói “tôi có ăn đâu”, đuổi ông thầy dờm quá thầy đi về đi. Nó về nó nói ông thầy, ông thầy nói “sao mày biết nó ăn thịt gà?” nó thấy cái chổi lông gà ở dưới á. Có nghĩa là cái kết quả điều tra nó rất là mơ hồ. Từ cái vô quýt mà truy ra cái múi quýt thì nó hợp lý, nhưng mà từ cái chổi lông gà chuyển qua ăn thịt gà thì nó xa dữ lắm. Thì những nhà nghiên cứu thường mắc lỗi này, như vào thế kỷ thứ 17 có một nhà sinh vật học người Pháp. Thế kỷ 17 là năm một ngàn sáu trăm mấy đó, ông gặp một con cào cào, ông mới bỏ trong cái ly, ông úp lại, ông gõ như này, cái con cào cào nó nhảy. ông mới ghi thế này “thính giác cào cào nằm ở chân” ông đem ông bẻ hai cái chân sau bỏ vô gõ gõ, nó không nhảy nữa, ông ghi thêm “khi mất đi hai chân thì cào cào sẽ mất đi thính giác” mà trong khi mất hai cái chân bà nội nó sao nó nhảy. rồi ông coi đó là một công trình nghiên cứu khoa học. các vị hiểu không? Nó khoa học quá đi chứ, very logical. Hiểu không? Nghĩ.

Như vậy là mình đã học xong cái: nghiệp duyên. Đứng ra nghiệp duyên chưa có xong, học thêm chút nữa ha. Nghiệp duyên là lực đẩy của cái gọi là chủ ý trong mỗi hành động lớn nhỏ. Các vị đã hiểu chưa? Cái chủ ý nó có vai trò quan trọng cỡ nào, mà đã thấy chưa? Tôi đã nói biết bao nhiêu mà cứ đờ ra, cái chủ ý nó quan trọng lắm hiểu không? Cái chủ ý nó quyết định tất cả. Cái chủ ý, intention trong đời sống mình nó lớn chuyện lắm, đóng vai trò phải nói là quan trọng tuyệt đối. vì chính cái chủ ý đó cho nên mình mới chọn những hướng hành động, tại sao what, rồi how, how long, how much, cái đó phải do chủ ý đúng không ta? Tại vì các vị phải đồng ý với tôi có những món mà các vị phải hàm cho nó nhừ, có những món nó phải hàm ít hơn cho nó giòn, hiểu không? Có những món mà hàm lâu quá thì gọi là nhừ, có những món hàm lâu quá gọi là nát, có đúng không ta? Hả? Hiểu hả? khác chứ. Nhừ là positive, khờ quá. Mà nát là negative. Có hiểu không? Cái cô đó có hiểu hai cái này khác nhau không? Sao tôi ngạc nhiên có nhiều chuyện tôi biết mà bà con không biết, ngộ ha. Nhừ với nát nó khác chứ. Nhừ có nghĩa là positive, là cái gì đó nghĩa tích cực, nhưng mà nát có nghĩa là sao? nát có nghĩa là dùng chỉ cho cái món lẽ ra không nên nấu đến cái mức này, thì nó gọi là nát. Ví dụ như mềm có lúc gọi là nhũn là xài không có được. Giống như Việt Nam có chữ để chỉ cho cái chết, ông ấy vừa từ trần, vừa qua đời thì đó là cũng chết mà ở cái nghĩa rất là trân trọng, nhưng mà « ngậm củ từ » « ông nghèo rồi » « ông đi ngủ rồi » thì đó là một cách nói rất là bất kính, hiểu không? mà nói với một người tôn trọng là « ông ấy vừa từ trần, vừa qua đời, chúng tôi vô cùng đau buồn thông báo ông ấy vừa qua đời sáng nay » chứ còn nói « mới vừa chết sáng nay » thì cái chữ chết nghe nó đã không có được tới lắm. tiếng Việt Nam mình. Chưa kể có nhiều cái. Tôi nhớ Mỹ có một câu thế này: tùy thuộc vào số lượng từ vựng mà anh biết tôi biết kiến thức anh tới đâu, bởi vì ngôn ngữ nó gắn liền với concept, concept và world nó gắn liền với nhau, cái concept của anh càng nhiều, cái knowledge càng nhiều thì concept càng giàu, mà concept càng giàu thì từ vựng của anh càng giàu. Còn đằng này cái knowledge của anh hơi nghèo thì concept nó nghèo,

concept nó nghèo thì từ vựng nó nghèo. Mỹ nó có well, fine, good. Còn Việt nam mình là lao động tốt, học tốt, con khi mọc gì cũng tốt. đất nước ngôn ngữ quá giàu nhưng đùng cái nó dồn xuống còn một chữ « tốt » thôi, và cái đó là không tốt. cho nên, nghiệp duyên chính là lực đẩy của cái gọi là chủ ý trong hành động lớn nhỏ. Xong chưa ? có tất cả là 4 thứ chủ ý :

- Chủ ý của người sống bất thiện (tham, sân, si - đúng ra cái này tôi không cần ghi mà cái lớp này giỏi quá đi cho nên tôi phải ghi chú vậy rất là kỳ. ví dụ : gọi cái này cho má (vợ của Ba, con gái của ngoại và con dâu của nội). khi mà ghi chú vậy là quý vị biết quý vị nó quá là kém, gọi cho má mà ghi nào là con gái của ngoại, con dâu của nội, rồi vợ của Ba, má của mình. Có một lúc tôi có mấy cái hình cartoon á, cũng đẹp lắm, tui để trong phòng tui, rồi tui nhớ tui có tờ giấy tui ghi trong là « không phải là mình ». Minh ở đây được gọi là thiện dục giới có hiểu không ? có nghĩa là mình tu thì có tu nhưng mình còn dính mắc vào vật chất không ? thì cái thiện gọi là thiện dục giới. còn cái thiện của mấy ông tu thiện không á, thì là thiện thiên. Hiểu không ? còn mình ngồi xếp bằng thì cũng ngồi, mà nghe chiên bánh xèo thì nhào ra chiên vài cái. Hiểu không ? hôm nay không có nghe thơm bằng hôm qua.

Có ba cái chủ ý : Một là chủ ý bất thiện ; hai là chủ ý thiện dục giới ; ba là chủ ý thiện thiên. thiện thiên có nghĩa là « nhàm chán vật chất, muốn tu thiện để về cõi phạm thiên sống thanh tịnh trong sạch » đó gọi là thiện thiên. Nhưng mà cái thứ tư các vị đoán ra rồi, chủ ý của người cầu giải thoát. Xong chưa ? xuống hàng, ghi cái này mới ghê này.

Chủ ý của người sống bất thiện gọi là Nghiệp đọa lạc. Tôi hỏi đó tôi nghe tiếng nắn nót bây giờ tôi đọc quý vị viết tôi mới biết tôi đọc muốn gãy cổ mà quý vị ngồi nắn nót nắn nót, tôi nhìn quý vị tôi nhớ mây cô gái mà dạy thì ngồi viết thơ tình á, mình đọc gãy cổ mà ngồi viết vậy nè « anh yêu dấu, hôm nay cũng như hôm qua dù rần cũng như dù sọc, xì dầu cũng như mặc mỡ » tới đâu rồi ? Hai chủ ý giữa gọi là Nghiệp thiện hữu lậu. chủ ý giữa là cái gì ta ? và chủ ý cuối gọi là Nghiệp thiện vô lậu. xong chưa ? bây giờ nghe tôi giảng.

Tại sao mà tôi cứ nói tới nói lui hoài, tui cứ nói How, What ; What How giờ nghe chưa ? Đôi khi chúng ta giống nhau cái what và khác nhau cái How. Hiểu hả ? Hiểu không ? Cho nên đi dọn đất trước nhà thì hình như giống nhau, nhưng mà Ngài thì Ngài dọn cho thiên hạ, còn mình mình dọn cho MÌNH. Xong chưa ? Rồi, thứ hai, mình làm phước là mình cầu cho cha mẹ mình, cứu huyền thất tổ của mình, mình chỉ biết nghĩ chuyện đó thôi. Còn Ngài, Ngài nghĩ cho tất cả chúng sinh. Các vị biết tại sao có chữ « ông bà ông vải » không ? bữa hôm tôi nhớ tôi có hỏi. Ông bà ông vải của quý vị là những người còn tên còn hình để mình thờ gọi là ông bà còn ông vải là chỉ nằm trong tám vải đề chữ cứu huyền thất tổ thôi, cái thứ mà xa quá mất địa chỉ rồi, mất số phone, không có email nữa, lên tám vải nằm gọi là ông bà ông vải, cho nên ông vải là xa lắm rồi đó. Hôm nay mới biết luôn. Thương. Thương quá. Ông bà là còn email, điện thoại, số phone, còn hình ảnh tên tuổi, còn lên tới ông vải là coi như, có biết cái đó không ? cái tám vải này nè, ghi « cứu huyền thất tổ » lên tới đó là nó hết biết ta rồi. Sơ sờ sầm sầm sít là xưa bảy đời á cô, còn con cháu thì con cháu chút chút chót chét lên tới chét là xa lắm. còn ông bà mình là ông nội ông cố ông sơ ông sờ ông sầm sồng sít, sồng sít là xa lắm, sồng sít là chưa ăn được luôn á.

Như vậy có tổng cộng là bốn loại Nghiệp. Í, khoan. Tôi mới cho ghi gì quên rồi. Bốn chủ ý đó. Bốn chủ ý, thì chủ ý đầu tiên gọi là Nghiệp đọa lạc, Hai chủ ý giữa gọi là Nghiệp thiện hữu lậu, chủ ý thứ ba gọi là Nghiệp thiện vô lậu. Và tôi nhắc lại, tôi nói chữ what và chữ how nó quan trọng là vì sao ? vì cả hai cùng làm một công thức giống nhau, nhưng có người thì nó là nghiệp thiện hữu lậu, có người nó là nghiệp thiện vô lậu. Mình bó thí, mình làm phước mà cầu quả nhân thiên thì gọi là nghiệp thiện hữu lậu, ngồi thiền đắc tầm lum tà la nguyện sanh về cõi phạm thiên vẫn là nghiệp thiện hữu lậu. trong khi đó mình chỉ quét rác, nhặt lá mà cầu quả giải thoát, thì cái đó thấy nó tầm thường nhưng nó là nghiệp thiện vô lậu. Hiểu không ? có nghĩa, là tùy mình có 3- 4 cái account, mình có tiền, mình bỏ vô account nào. Thì ví dụ, nghiệp đọa lạc mình đừng đùng nó đi, nó là ác, mình nói 3 cái account sau á, mình bỏ account nào, biết account mà phải không ? cái nào để cho cái gì là tùy mình, cái thứ 3 mới là cái đáng kể, tức là mình invest cái thứ 3 là cầu giải thoát. Mà tôi nói tới nói lui tôi mong có vị hiểu, mong thôi chứ còn quý vị tôi ớn quá. Chưa có tu Tứ niệm xứ, không học giáo lý mà không có tu tứ niệm xứ các vị không bao giờ hiểu được rằng Tại sao mà chúng ta

không có nên sanh tử nữa. Bởi vì khoan nói đến cái khổ dễ thấy là khổ sa đọa, cái khổ mà làm heo làm chó bị máu lệ. chỉ riêng cái chuyện rất căn bản đó là sự có mặt của cục này nè nó là khổ. Vì có nó mình phải đói khát nóng lạnh đau nhức tê mỏi già bệnh tiêu tiểu tắm rửa có biết cái đó không ? các vị hiểu tôi nói cái gì không ? còn có người họ thấy cái đó là sung sướng. Nhưng mà người thượng căn họ thấy cái đó nó phiền lắm. Vì có nó mà nó rêm nó đau nó nhức, tui nói thiệt, nhiều lúc mà tui nghĩ ước gì mà có cái nút bấm on off để tui thành làn khói, là tui chọn cái đó à. Cái mỗi lần mình đi dạy học, khói bay tới, dạy xong, khói tan. Tôi thật tôi rất là thích cái đó. Hiểu không ? chứ còn khiêng cái cục này tôi ngán quá đi. Có hiểu không ? không hiểu hả ? tức là vì cái cục này nó khổ dữ lắm, nó đủ thứ chuyện hết. Cứ mỗi lần giặc trưa ăn cơm mà đi lên xe các vị biết cái xe nó nóng dữ lắm, tôi cũng nhớ nó trời ơi vì cái cục này nó mới nóng, chứ còn làm một làn khói nó êm biết bao nhiêu. Dạy xong cái bay, nguyên đồng khói này bay luôn, chiều tới khói gom lại nguyên đồng khói lam chiều, quá đẹp. hoặc là nguyên đám khói cháy nhà. Còn đàng này nguyên cục, nguyên đồng ị ạch ị ạch xuống ăn húp sột sột gãi sồn sột húp sùm sụp, cho nên có hiểu cái đó mình mới hiểu rằng trên đời có kẻ không muốn sanh tử nữa. Đức Phật khi kể lại chuyện xưa Ngài luôn đúc kết thế này : « Nay các tỳ kheo, những gì ta vừa kể đều đã đi vào quá khứ. Các pháp hữu vi đã có rồi phải mất đi. Nay các tỳ kheo, thật là vừa đủ để nhằm chán để buông bỏ để giải thoát. Không có lý do nào để chúng ta tiếp tục sanh tử nữa. » « Nay các tỳ kheo, đây là những gốc cây, những ngôi nhà vắng, hãy tinh tấn thiền định, chớ có để mình sau này phải hối tiếc » Nhiều người đọc cái đoạn đó họ không có hiểu, là tại sao mà « nay các tỳ kheo thật là vừa đủ để nhằm chán » và « quá đủ để buông bỏ sanh tử » mình không có hiểu, nhưng mà biết cái này mình mới hết hồn. mình sống bằng tâm ác nhiều quá, cho nên khi mà tất thờ rồi cơ hội bị đọa rất lớn, cơ hội làm tròn làm đế rất lớn, cơ hội phải đi, nếu may mắn làm người thì mang thân nữ rồi làm dâu xử lỵ gặp thằng chồng vũ phu, bản thân là vũ nữ rồi coi như là đau khổ trăm chiều, rồi cái cảnh mà sanh ly tử biệt, đói không có, ăn lạnh không có mặc, bệnh không thuốc uống, sống không nhà ở, sanh vô gia cư mà tử vô táng địa. thiếu gì. Trong vòng luân hồi là loạn lạc chiến tranh, con cha anh mẹ chị ly tán mất mát tan lạc không tìm thấy nhau cái chuyện đó là chuyện rất là thường. Rồi các vị biết một cái chuyện rụng rời đó là, bây giờ mình đang sống trong một cái nền văn minh, mình bệnh là còn có X-ray còn có MRI còn X ray cas scanner chứ còn có những cái thời mà bị bệnh mà giao phó cho mấy ông thầy lang biết không ? bệnh gì thì cũng cho uống thực địa, xuyên khung, đỗ trọng, hoài sơn, câu kỷ, nhiều đó uống hoài. Hên thì hết, không hết thì thôi. Ghê lắm. Mà nội cái chuyện bệnh mà uống tầm bậy là đã chết rồi. hôm nay tôi không biết tôi nói cái này có đụng chạm ai hay không, chứ nếu mà các vị biết xài cái này chút các vị thấy uống thuốc bắc nó là cả một sự liều lĩnh. Là vì sao ? là vì, các vị có học về biology á, các vị có biết mỗi một cái lá, mỗi một cái củ nó gồm nhiều chất, người ta biết trong đó có cái chất chữa được cái bệnh A họ bèn lấy cái chất đó cho mình uống, mà trong khi cái chất còn lại nó phá banh cái chỗ khác thì mình cũng uống luôn. Có hiểu cái đó không ? có nghe tôi nói không ? cái lá này nè, nó có 80 chất trong đây, mà trong đó nó có chất abcf nó chữa được bệnh trĩ, nhưng mà mấy chục chất còn lại nó phá gan phá bao tử tùm lum hết, mà trong khi tôi đang bị trĩ giờ làm sao ? tôi tới tôi gặp ông lang bằm này, thì ông bắt mạch xong ông cho tôi uống, mà đúng, uống xong hết bệnh trĩ, nhưng mà nó chuyển qua nó bị tàn banh chỗ khác. bây giờ khoa học họ có cái kỹ thuật abstract, biết abstract là chiết xuất, có nghĩa là cần dùng cái gì thì lấy cái đó ra thôi, phần còn lại là bỏ. Tu hành là gì ? Tu hành là giữ lại cái cần và bỏ đi cái thừa, và sức khỏe, nhan sắc cũng vậy, là phải biết bỏ cái thừa và giữ lại cái cần. còn thuốc bắc ngày xưa thì sao ? là cứ thế mà làm tới. cứ biết cái lá này chữa được bệnh trĩ thì đề nó ra mà bắt nó uống và bắt phải chấp nhận toàn bộ những cái còn lại. đừng trách side affects, hiểu không ? cho nên chỉ riêng cái chuyện thuốc men là đã đủ để mình không muốn luân hồi rồi. có những cái thời kỳ mà bệnh răng là cả một cái đại nạn, các vị có biết, cái thời mà Hàn Mặc Tử, cái thời mà Chế Lan Viên, cái thời đó bệnh lao là tuyệt chứng, có biết chuyện đó không ? Biết không mà dạ ? Bây giờ thì ba cái bệnh lao là đồ rác, chứ có một thời bệnh lao là hết phim, ho ra máu là hết phim mà tôi còn nhiều chuyện nữa, ho ra máu là phải cách ly, sợ lây rồi ngộ lắm. cái thời tây đó, nhưng mà bây giờ lao là chuyện nhỏ, chỉ có vợ nhỏ là chuyện lớn thôi./.

**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

WWW.TOAIKHANH.COM

TOAIKHANH.COM